

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

کتاب

مؤلف

مترجم

شماره قفسه

۷۸۶

۱۶۷۰۵

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

خطی

۷۸۶

سری پست اور فدی بستر...

دری پست اور فدی بستر...

تاریخ میر...

۷۸۶

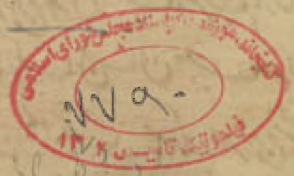
۱۹۷۰/۵

۱۰۹
ق-۹

Handwritten notes and signatures in Persian script.

۴۰۴ -

Handwritten notes and signatures at the bottom of the page.

بسم الله الرحمن الرحيم **سین**
مغزای حبس بر این دراق بزیر بس خدایند خلاق **عظمه** و **عفت**
سیدی آفاق آرایش کفارش **میں** نظم و **ساق** می پذیرد که **نظم**
خدا با تویی خالق **النس** **مجان** حکم تو شد ملک و دین تو را مان **منسج**
نویسه است **لا** **دست** با هر تو می جو شد هر چه هست **نرا**
کون فراز **نایند** **بجده** ز روی **ساز** **الهی** چه یارای **نسم** **خسرو**
که زه سوی کنه **کمال** برد **جو** غایت **شما** **کمال** **نرا** **چسان**
وصف کید جمال **نرا** **دین** زه خود چون **ریش** **را** **نرا** **سوی** **کبر**
برفت **نرا** **بکدر** **از** **عالم** **بر** **ز** **نخت** **چو** **نشد** **شرف** **نرا** **نرا**
محقق شده زده روی **نفس** **که** **مضود** **از** **اچا** **د** **اول** **لو** **بس** **رو** **ان**
روی **مغذی** **سهر** **شرف** **هر** **لوح** **هدی** **سپاه** **عرب** **پادشاه** **ستم**
شفیع **کن** **جمع** **امم** **علا** **نام** **کسان** **کسان** **حبیب** **خدا** **زند**
هر دو **جهان** **دو** **میش** **لجو** **پادشاه** **بخت** **سهر** **کرم** **هر** **لوح** **شرف**

م

سرگردان **ولایت** **ان** **چراغ** **دل** **سرمای** **جهان** **دل** **نکان**
علم و **کفش** **سحر** **جو** **خس** **آفتاب** **سهر** **جو** **بعلم** **له** **تی** **جهان** **علم**
که **حل** **کوا** **کمال** **لوح** **سلم** **اود** **چون** **کنم** **وصف** **ای** **مغذ** **که** **مض**
تو **سهر** **لجو** **از** **اد** **کمال** **موجده** **وغایت** **لجو** **سمای** **نرا** **که** **نهایت** **لجو**
در **خود** **فرا** **وان** **نشا** **تو** **بافت** **بر** **اولاد** **عالی** **تبار** **تو** **بافت** **تبار**
بر **ضایر** **مهر** **ما** **مستعین** **فن** **نایج** **سهر** **موجبت** **صفیات** **کسب** **لجو**
و اثر **اوضح** **واظهر** **ست** **که** **خطه** **پاک** **کن** **ان** **که** **الآن** **دار** **الامار**
بلا **دطال** **لست** **هر** **چند** **در** **کب** **مسلو** **این** **فن** **شرف** **بسمه** **در** **کنه** **ن**
انبار **سهر** **دخی** **تعریفه** **سمت** **تجیر** **دو** **وصف** **نایف** **چه** **سور** **خین** **صد** **ن**
ایمن **اسلام** **محبته** **از** **قام** **را** **از** **ضبط** **ثبت** **دایع** **وقایع** **صما** **نوی**
لطایف **وی** **معاف** **شسته** **دو** **اردات** **احوال** **پره** **اشخاص** **خا** **ص**
که **موصوف** **لشرف** **نفس** **در** **کرم** **ذات** **و** **معرف** **بفهم** **شان** **و** **علا** **در** **جفا**
از **این** **سز** **زین** **در** **کنه** **شسته** **از** **مطلو** **مقوم** **ند** **اشته** **انم** **و** **این** **سبک** **را**
نه **محقق** **این** **بلا** **چنین** **معمول** **بلکه** **در** **غالب** **امصار** **با** **این** **خط** **سهر** **که** **نوی**
و **در** **الغنا** **ز** **البی** **از** **نظر** **محمود** **مسی** **شسته** **و** **موجده** **کنه** **اند** **اما** **با** **دجو** **ممه** **انها**

سهر

از کتب لغات فربه و عربیه و بعضی از تواریخ ترکیه واضح و واضح است که
 اینمزدیوم از یک ملک حق و قیوم بطرح ذوات کائنات شرح
 بصفات نیایح احسن معنوات ابوالشیرین بنیاد علیه احوال التجات فصل
 التبدلات بمقادیر کربیه و جعلن کم شعوبا و قبائل لتعارفوا بسط خبر اراد
 ملحق و ملون فرموده بآینمال سکونت کرده انبوه انام و برکت انفا
 مقدسه مشایخ عظام و حسن برسد بسک سلاطین ذوی القوا الام
 موسسه معمور و آبادان بوده فتور و تصور از حوادث سبب
 شهور راه بار کانش یافته باشد از هیچ روی صورت
 ظهور نذر و تقفیه این بلاد سیمت آباد از جمله اکنه مبرکه
 مقدره میبشاید چنانکه اینمطلب در ضمن مراتب ذکر شد
 که طراز این نامه صدق حشامه بشود واضح و مبهر است
 و بسکن و دین ادفات فرخنده آیات مطابق
 بر آرد و دست استناد و شش اجری و موافق سنه ۱۲۸۶
 و شصت و نه یکی استماع میشود که جمله غریب و اردین ایندربسبب استغفار
 و خفا بیا و بی طعن در آب و هوایش بزیان برنند و در عینه و براس و باغ

طراز عالی و در
 در حقیقت نقش و نگار و در
 در مقام آبادان و در

(۱۲۸۶)

طیالست چه در آن کتاب آنجا که بانه ذوات طیالسی را بختی چل
 و بختی بخت و بخت و ذکر کرده اند که طیالس و بی بلاد و وسیع فی شمال
 الله علم باین و واضح است که طیالس بلاد کبیلان باشد
 به کبیلان در حقیقت در شمال ملک و یلم واقع و اینست
 یعنی طالس بود که در جنوب از صرع کبیلان باینست که طالس
 مفرد طیالس اسم این فرد و طیالس طبعه و شش و سمیع نام کبیلان
 و همین مفرد را منظور داشته اند راقان فراین و مشیان قدیم فرات
 که این اسم را با طاء مؤلفه در هر جا داشته اند و در زبان طالس که با خود
 از فرس قدیم است این معنی را بدل بمعجمه نموده طالس و طالس و طالس
 خوانده اند چه این قاعده فی تبدل بین معجمه در زبان فرس قدیم متعارف و
 شده است و طالس را با این اعتبار باین طاء مؤلفه و باین معجمه بدله از جمله و
 طالس فرض تا بم بد معنی لغت معنویان نمون یا اینکه طالس بنی صاحبان
 و طالس و در کتب طالس باینست که در بار و در و درش می کنند و در
 در دین دبار از فرط حمت شائسته حضرت آفرید کار را بر جوی کف را بر
 کر که هر بار و در از قطار را طار زیاده از بار و در صارت شده

۱۱۱

امالی ابناء بار در پنجاه اوقات طبلان که بزرگ و براهان
 گویند بر کشیده بگرده و چنانکه این رسم هنوز بان موش مندرست و
 موافق آنکه از کتاب جمع الجوز در معنای طالس شباط شده این است که طالس
 چهره صاف و ساده و خط و خالست و چونکه امالی بودند هم راست و صاف
 خال از قوس حسیله و در برنده اند از من باب ذکر حال و در لوده محل این
 بلد و این است فصاحت موش با این اسم موش ساخته اند از توجه هر
 وجه نمیه نیز واضح است و بعضی برینند که نالین اصل تولد بوده و تولد
 طالس کل را گویند در صورت تولد طالس مایه که در کوبا بنا بکثرت استعمال
 خفت است و در که لعل هر وقت بدین لعل که خفت اوست شد تولد
 نالین گیس است این نالین مایه خدی حسن ناله و بزرگ و در معانی اسمی را
 کماله و این معنی از دل همانست همین چنین اسمی بدین شان این باشد
 و معنی تولد خال از قوس نیست و زنگه گفته شد که زبان طالس
 مایه خود از فرس نهیست بجهت مایه که کثرت این بطور اجمال تصور این
 باشد که بنای غیر توین سخنان و اینست لکن آنکه که بمقال را مدلل نماید
 دیگر

چهارم در دفع سحر و تفتیح مکان و آب و هوا بدلیل که عقل
 را از آن نگیرد است تمام سحر و تفتیح الفاس مقدس در آن
 که از عاقلان با سحر است و کرامات ایشان که بود
 تقدس است چه باشد ششم از صادرات احوال موم
 صاحبان هر بقدر امکان از طریق صواب کفارش
از طالع اول لکن آن در اصل لکن آن بوده چه اکنون
 هم بعضی از کتاب لکن از لکن آن بنویسد و در آن
 عباس صفوی نیز که در طالع ششم اشاره بان شده و ناگو
 در است و است و سال از صد و شش میکند و لکن آن نشسته
 شده است و آن مایه فایده معنی لکن از آن است و چون این
 بلد است و دفع در کنار دریا مایه ای بجای از دریا که محل لکن آن
 بجهت از فاس کثرت است و بنا بکثرت استعمال که تقاضای
 خفت است کند کاف و تولد محمد و فایده مانده است لکن آن
 میتوان گفت که لکن آن معنی لکن از آن کنایه از لول توقف در
 از غریب در لکن آن بوده باشد نیز که اکثر اکین این شهر

لکن از لکن آن
 نامیده شده

این قسم آرد بیان هستند که تکرار بصاحت و فراوانی مکان و بنا است
 بعضی دیگر آن که در آن است در آن انداخته و بشو و لکن در زنده اند چنانکه
 خانه در آن خطره مخوفند باینکه آن در آن در آن در آن در آن در آن
 و بعضی در آن آنها هنوز خوش از آن نهاده است باینکه در آن در آن در آن
 و چنانست و به نسبت نیز معلوم است و اما آنکه در قدیم نه برده و باقیه در آن
 که در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 و اینقدر در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 نیز است اما این مرقوم عبارت از آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 نامعنان است باینکه در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 نمای آن که مرقوم چنین است که در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 چنین است که در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 و اینجاست که در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 صفت آن که در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 و صفات آن که در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 مکرر نوشته شده که در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن

و در آن

و از وسط آن که آن مشی در پای خرمیشو این است اما هر دو از
 طریق صوابی به زیر آنکه منابع و منابع این ره خانه در آن
 قلل جبلت کمال و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال و کمال
 طالش باشند و باینکه در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 موجه و نام این ره خانه را در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 و از آن ره کویت و از آن ره طالش کانیه از قومش باشد
 پس ره خانه قوتند چه در میان طالش ره خانه قوتند
 از آن موجه است و اگر در واقع نام این ره خانه بر آن
 هم باشد چنانکه توفیق کتاب جهان ناما مبدع نیز
 ناما مبدع است که در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 استعمال شده اما در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 ره خانه نیز در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 خرج آنرا در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 هم از آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن
 بلکه بیک در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن در آن

شایسته و دجی ندارد و هر یک مقام دارند که صورت ادغام حاصل
 حاله نگران در صفحه ذکر و بیان انقراض و از برای اینکه غرض
 همان کمان لغاض و کمان بنا بر عادت حب وطن در حق را هم
 مسطور نمیدانم نقشی و آینه بوده باشد که در از منتهی مستقیمه
 و وضع وی بکار آید این که در وضع این بلد از برای امت
 است ابران و از عهد طغیان مغول الی بادی ایام مسقطی
 استقرار بنیاد چه در هر ده سال بعد از وقوع کشتن از بخت
 معبر در راه کذب و عمارت با ببال عولصف هجوم عک
 و لشکر میکشت و بعد از آنکه دولت لغزوم ارتفاع گرفت و
 یافت انبوالد و اما لبسند به کار و آبادانی و دردم که است
 و تا اواخر حکومت میر حسنانی روز بروز در آبادانی پیش رفت
 اما درین تاریخ ۱۲۴۲ هجریه مطابق ۱۸۵۸ م که بیان دولت اسلام
 مخالفت و سعادت اتفاق افتاد و سواخ مولد و نواد
 سفارش و درین دولت و ملو دیان علی بن میرین که وی مفرق

[illegible]

از زمین و شریف است صد فاولر اصل اسلام است
 عشری است و غیر مندرست بقدر است فاولر از زمین
 و چهل فاولر از جنس نصاری رفاقه جمع و اولو آمده که بهر کس
 این سوره نصد و چهل فاولر است و لکن با همه این سخن احوال
 لکن این نظر کثرت توابع و اعمال زید که باوصاف شریف است
 پیر و دخت که با همین اشیاء رسانی و است و رسته و بر
 در ملک شهر با محبوب داشته و شرفش بینا مندر و بت و کبر
 و ضبط و فائز حسی سازند و احکام شهر را موافق قانون
 و لکن در آن جوی میسر دارند و صد هوی خراب به نیم
 فرسنگ طول در ربع فرسخ عرض برایش خط کشیده و
 مبت ~~مبت~~ فرموده اند و حقوق دیوانه آن بر
 سه نوع است قسم طلب محقق خزانة عامه سلطانیت که
 عاید خزانة خانه مبسوطه در شهر لکن میسر و ولایت محلی
 میسر و دسی و سه فاولر عینان از کشته آن ~~مبت~~ و فاولر
 از قرار سه عدونات سواد و هزار و هفت صد و نه و نه
 زده

خرج کنند

نات است و قسم دیگر از آنها فاولر ان هر بابی از قرار نصف نات چهار
 دشت زده نات و نصف است و این همه خارج بچهار نام مقرر است چنانچه
 در جمیع دیانات تقاضا به ثبوت در خوار اضع هر یک سیتین و مقرر است
 و این خرج مهنای دولت با استصواب ظاهر می آید که در هر
 سال در محضر جناب نمیشک تقاضا به این سیه می آید و سیه نظیر این
 خرج مصارف بچهار نام است ای سیه ای این تحیل هر فاولر بر
 یکصد و نه و چهار ربع روسته که با نقد و بنا راجع ایران است تحویل
 بدهی که راجعی دل با نقد و بنا روستی که هزار و شصت و شصت و شصت و شصت
 رسیده و این بر ظاهر است که مال لایک بروی است زده و غلامان فرموده
 در مصارف چهار خانها و سکن و مزیت هم میرسد نظیر میرسد
 و است عتبه و فرائین سلیقه و لزوم تدارکات کسرا در چهل نام
قسم سیم در محصل است که در باب صنایع و اجاره مشروبات و
 و مذبحات و میزان سوبیه و غیره استیفای سیه در این از منته سواد
 بخیر و یکصد و سبت و یکمات میباشد و این غلامان نیز با شفاوت
 احوال سال زیاده و نقصان از احوال و این مبلغ را متعلق قرائه ای نشاء از یک

که محسوس عموم الظاهر است فتم در کشیده چند کلمه از احوال مکتوبه این دیار
 که مشاهده و موبدائی حسب ترتیب منویده فتم صدق ششم صورت است **دوم**
 و از آنفاس مکتوبه که از این جهت گذار و از خاک پاک اینک بستر
 حیث فرموده اند شرح و بیان سافو دهم از عموم صاحبان
 چند بر افسرد و مع در فیه در چیز است و در حقیقت در اول و ناب
 مطا کوه کشتگان اوراق طاهر و ثابت کرده که این خطبه
 مستند است و مدح است نه سنجوب فتم و فتح و چون این
 اوراق در ذکر محسنات حسب ترتیب را مشاهده اینست
 بمقدار صورت تألیف یافت پس از این که در سجده بر سر کوه
 خود آن ایراد می شود شش مطلب در کجای **اول** آیا آنکه در این کلمه است
 و کجای معنی و وجه تسمیه آن بلده باین کلمه چه باشد و هم
 در تسمیه الایام و بر اساسه بنامیده اند و باقیه **دوم**
 طالش با طاء مؤلفه و شین معجمه باشد و یا نالیش
 با تاء و شین معجمین و وجه تسمیه این بلده بآن
 کلمه چه باشد **سیم** چه هو طالش از یک نامگی

باز در مکتوبه کجاست
 و چه در کوه آن

قبه و در مکتوبه کجاست
 و چه در کوه آن

دوم

دوم

دوم

دوم **اول** نه اینکه فارسی بودن اصل زبان طالش بکه خود نالیش
 فارسی بودنش در صحت از کتاب فارسی چه در آن مکتوب
 که الطیلسان معرب لکنه نالشان و بقال فی الشتم باین الطیلسان
 ای نالک بجم **دوم** **سوی** اینکه غلبه الفاظ طالش مکتوبه
 در لغت فارسی است باز بسیار است کلمات مصطلحه در لسان طالش
 که الآن بگویند بهمان معنی در کتب لغات فریبه ثبت است و این
 حقیر زیاده از کتب طالش در اوراق ایراد می تواند نمود اما نظر بجای
 این مطلب از مکتوبه فیه فیه و الکتابه که چند کلمه در آن بنامیده
اول کلمه چوک بضم جم فارسی و کون و در کاف مرغیت که
 خود را سر کون پس و نیز در درشت و چند آن بانگ کند که خول
 از صلیق در روان شود اینم در طالش و از ذ صلیق در طالش
دوم **دوم** بوزن بهم روی را گویند **سیم** دم بفتح دال محله کون
 بهم نفس **چهارم** دم بضم دال محله کون بهم ذب در بانه را گویند
پنجم کوه مکتوبه باین **ششم** چش بضم چیم و با فستین الوده
 ناشایست را گویند **هفتم** جفته بضم یا کسر چیم فارسیه لکدی که

و از سر اندازند و ششم پنج با کسر و فتح با و سکون هم فاسدین در هر
 سخن باشد که از کلام بپوشید و گویند **ششم** جمله فلیت و جراح باشد که بعد از
 فیتله و زبانه گویند و **هفتم** کنند و طر فاع بزرگ که در فعل سازند
 کنند و نیزه در آن کنند باز **هشتم** بر حقن صماری که بدور باغها
 و گشت زار و پالیز از چوب و شاخ در خان و فاکشند و **نهم** باز
 اضطراب و غلق را گویند **دهم** کرف با فتح و ذلایم معنوی بود که با
 شکر گشته باشد و آنرا که خفت نیز گویند **یازدهم** بر شخه سوز و راسته باشد
 باز **دوم** رنگ با کسر را در سکون نین به و کاف هم پس باشد **شازدهم**
 در سن کف را گویند **پنجم** پس معروف **پنجم** و شش با فتح
 و سکون به و نیم بنی جبت و نیز کرده **نوزدهم** و ک التی که در جواب
 در دست کرده زمان با وی رشتند **بسم** خب با فتح و ذل سکون
 به و ضم باشد و هرگاه که طاب تحقیق باشد رجوع نماید بجنب جمع الک
 مرکب است همچا و فرنگ جمع بکری و نیزه در کف لغات فرسیه
مطلب سیم در صد و فیم طالش است که حد شرع آن در هر جا در پای
 خرد است حد جنوبی وی در مکان سمتی بر ناپان کرد رال حدی که در فصل

دلیل

بمال کسر من و اخی رشت و از کطرف که سمت از پس باشد و فضا
 بسیار هست آنکه که فارق خاک از پس وی ل و یکم می باشد
 طالش است حد غزلیه استهای می دلت زوز و فیل و از و جی و روست
 و بهما هر یک بطریقه از اطراف از قراجه و اف و از رشتن و از و جی و روست
 از محروم است حد غزلیه استهای می دلت زوز و فیل و از و جی و روست
 غزلیه استهای سمت از و جی و روست است سمتی به بدورته داعی و از و جی و روست
 روست از و جی و روست است سمتی به بدورته داعی و از و جی و روست
 بسا طالش و قراجه و اف و از رشتن است حد غزلیه استهای می دلت
 شده است حد غزلیه استهای می دلت زوز و فیل و از و جی و روست
 آنکه در سمت طالش محبت موسوم بطور و و آنکه معنی شده بشور کول
 و از و جی و روست است حد غزلیه استهای می دلت زوز و فیل و از و جی و روست
 در مانت آن واقعت و از و جی و روست است حد غزلیه استهای می دلت
 و از و جی و روست است حد غزلیه استهای می دلت زوز و فیل و از و جی و روست
 که شده و رسیده و بغیر سید الله که متصل نکات در رشتن است و از و جی و روست
 معنی شود بر مکتب سمتی به و رشت واقعه فیه این قشاق طالع الله ری

بجهت تکلف و غیر از دولت رود به وقت بهیوشی دولت بران چنانکه
 بس که در این این در طلب ششم در سوار و احوال که کور است
 از این عیش بر سر قلمه کنان زبجه قشون رود به روزگار و نادر که
 فیه این چنین شده ادیافت در لغت رود به روزگار و نادر که
 با سفین شاهی عذرم باد که به شدند و دیار طالعین بطریق سابق
 در تصرف میر خصال قرار گرفت در استعمال دولت خرابی به
 بر حسن را بقیه الهام بدین خطاب داده فرمانی که در لایحه در دست
 بدین مضمون مرقوم بود که تمامی طوالت که عبارت باشد از حد و حد
 است که در کار خود را در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 در دست و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 باقی بهاء عنایت نه خود از زمان ملک جهان مذکور که سالها
 نبین و یکجای متوکل بود فرمانی که بر آن نمود که طوالت این نام
 حکم طوالت مسمول بود و در بار دولت و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 شاعت در رضا و در زنده چه مدت است که از این هم منع و نه
 که

این کتاب از کتابخانه
 ...
 ...
 ...

کرده و این از دولت نظیر بهیوشی رفت حرف بهیوشی شد و بر این
 قبول صفا نموده و بر دوشش در روز دوم و سحاب فرموده و این
 بر کاهمان خلف شد بر حسن را که شایسته بوده آداب و این
 مستین مستطاب بود بهیوشی معاهرت یعنی باز در لایحه مکرر
 محذره هر چه سلطان آن نظیر اخر سعادت در درجه و در حال
 مسکن برای این قرار و با سایر مضامین و بر این بنا
 و این در سحر و اکنون هم که در ۱۲ شهری مستطاب و شایسته
 در شد و در لایحه بر کاهمان نه و بر سلطان لغت و این
 که زهری از آن با فی سلطان و در لایحه از لایحه امر آید
 در این است در لایحه معتمد و معتمدی در لایحه و در لایحه
 غیر از لایحه در لایحه معتمد نه شرح حالات خویش و لایحه
 شکر و در دست مدح و شایسته چه این معتمد و در لایحه
 و مستند قدم و در دست و در رفع انتقام آن بشارت است و در لایحه
 القیم المعتمد نه شایسته معتمد و در لایحه که مدح و شایسته
 نه است که بر فی از زمانه که در لایحه و در لایحه و در لایحه

این کتاب از کتابخانه
 ...
 ...
 ...

و باز زده هزار دانه است و میفاد و نبات بر رویه راجع بر رویه باشد
 و این فقره از دفا تر خوانده نشاید ای بنیته در شهر لنگران تحقیق
 گشته است و بر خصوصیات در ضمن هر یک از اعمال است
 ذکر میاید برین سابق **لذات** هم است و اگر کار نه هر دو را
 موانع منکسنامه نکند و در نیم شهر شمال مسئله بجزیه بیانه چنین
 عینین واقع داخل حوزه مشرفه است ایران است و کوم
 این و ناجیه و فرقه مذنب لکن و تشیع باشد و هر قدر است
 زیادت از بهر که در اندیشه من و بند و صدها اینها در جواب
 منتقل منواهی رشت و شمال است و شمال به هر که کار نه
 مشق محال است اما است شرفه آنها در بای خیز و غریب
 نیز شمال و در و پس و و یکج است غالب گشت لکن حاصل
 بر خجست غله و دیگر کم کارند و اکثر اما ای است لکن کار نه که کار و
 دو سفند و سایر حیوان بر منته انی قطع شوند و پس بریت بریت
 مشوقه نمایند و اگر بکنیم در این لکن و وسط حاصل آید و در دروغ
 شک و در له شکار کنند و محقق این محال به از شمال

اقم

مردم بر سطحی خان با جبار ایشان از طریق جور و اجاف مشر
 است با اهل آنجا بر یکدر و در استیفا و حقوق و دیوانی و
 در حق در بابا مرعی نه دارند و بهینه من و بطلم و فساد باشد
 و در و از زیر برش خون از راهم خویش نمیدارند و این قمع و حال
 بکند و لذت نمیکند به نیک و در در همه جا باشد با ری این مقام
 در این ایام زیاده از باز زده هزار تومان که چهل و زیادت در
 این اوقات هر ساله از رعایا ستانند و شتر و شتر و شتر و شتر
 مسوله از در و این نواحی حبال و لذل عظیم و از است و در
 اینها بهر از فاسق و کثرت بر تو لای طالش باشد و در بلاد غیر رسته
 بنام اکوله بغیر و شرسد و چوب کرده در این ملک و نور است
 و خصوصیات دیگر نیز بسیار دارند مستورا و احتضار را پیش گرفته
 بکر با همه بولند و هم محال و یکج است و این نیز از جمله و کتب که
 در صحت کتب نه معنی است و از این به قوس سر و از یکج است
 در جانی خود اینست و این ناجیه در نو کوفه اللش مقسم و حقه
 قییم و بعد به باشد و کفای عریض و طول طریقه از آن ضرب کمال

کره

دکوه با غرور در پهل است و بکوشش قوی بنامک در شنی که
 بخت بدست است فرنگی ایرانی باشد و ناهیه غلبه خیز
 و در اصل اکبر است موش بعضی سنی شافعی و اکثر شیعه آنی غیر
 دشمن و عمل ایشان بود از رشت بر ستاری قبول ده است
 انی است مزاج و مزاج و اسبه در بملک باشد غلبه است
 جز خود کندم جز بکبر حاصل در بکتابیه و بگویند فرقه این جان
 در جای دیگرش بنام صورت قبول نه بند و فرقه عین انش اکون
 و در الله ماره است و از بزرگ و جهود است و مراد بخی
 مهاجرین طالش از بنو دهبی خارج کشته روحی شهری باشد
 چه با عمارات عالیله و بجه معبره و مقام منزهه مزین و ملک کشته
 و در مسجدش همیشه اوقات فاضله علماء و فاضله نماز
 جماعت و اینار فیض موعظه و هدایت را اوست و از
 مبارکاه بهر سلطان احمد خان بصف الملک و فائز ان عیان
 و تاعش از عقل و عقد بنیاد مهاجرین طالش و در بکمال و است
 و این مفسر سینه را از رشت بک فیوضات الطاف آن قهره
 از رشت

چون این
 سینه

الصل

حضارت
 حضرت منی حضرت منی است که فوج بران مقدر است و پیش از آنکه
 که خاقان جش کمان حضرت شاه بهرام پور خیمه ایران برای داماد
 سیر کاظم خان ریسکن بکمان را بجهن فرستد و بجه کنگاج این سرحد
 مزاج و باج و بر اصواب و از او بسته بود و بده از وفات او است
 دولت ایران بهین صحت را بر ذات بهادری خلفار شد و بکمال
 احمد خان بک کج حضرت صاحب از چه در او در است بجه و بجه
 و مهاجرت که امر آید بکبر است و این سعادتمند فرزانه است که
 بنویسند کجاست و بجه حضرت معروف است و با حالت کورام
 حاکم و صاحب بر ارم سیاست موصوف و مع صفت سن
 و انانی سخن گویند که کار که دقیقه خوبی پرورده ساینه و بکمال است
 و در حد و صفات بکمال و جمال همواره جاری حوالش نه لغو است
 و ساری آثارش نمونه حق حضرت کبریا نه هر سرحد داری رافع بر قاف
 تحقیق است و در افع بصفات تعویق و تاویل است که اهم جان
 سلطان شمس است چه است و در بکمالش خوشه بکمال در بکمال
 بلقب شیرش این مخصوص است و بکمال لایق بکدر و صف شرا و وی

حضرت منی
 حضرت منی
 حضرت منی
 حضرت منی

حضرت منی
 حضرت منی
 حضرت منی
 حضرت منی

روفانه استار احوال صلی که در شکله بحری مطالبی مشکلا می نماید
 و استعین بنی و با سینه در بسته واقع بنحرف منی است
 بر این اشغال یافته است و باقی اهل کیش در نظرف صفتان
 مشاهده و این ناحیه بنحیفه بنا بعد از حوال نسبت بر حال صاف
 متوال و مکانی بر مدخل است حال محموله نشی و این بدین
 از روش کاشانند که از انعام النسی مفع شونده و منبری که اینجا مفعول
 نرسد دهند در الحف و لذت غایت شهرت دارد و در بی لذت
 زبور نخل پرورند حاصل عمل در آن ناک آید و فو که هر نوعی در کور
 و بعضی از دانش موفور نبات انکور بر نظر بعزت ابریم درین سنوات نما فاعل
 بسیار نیت نموده اند و در این ناحیه ابریم زیاده تر و بهتر از سایر احوال
 طالش هر سه و یکد از جملستان عظیم و جبال نخل جبه که سزای
 پرور بدن نخل نشین کزین اصل کاش است در اینک نیز کوزان
 باشد و کوشش و فزانه بعضی کنی و اکثر سینه اشنی غریبست و کزین
 در اینجا زیاد حاصل کرده و در جن کاش و حش کرده و فور در دریا
 قرال که در روفانه شکر ره در زمان قوت آب صبه شود که در ناک بر در آن

پیدا کرده کوشش از آن نفع نرسد و مرا قه طله و قدره اندک است
 اقمه در سینه و در لاله جناب حمزه ابن باب مجروح امام مضمون کاشان
 و مشهور بر اینچنان و سینه الله بقاء شمع جمال الدین و سینه صفت
 من سینه مدین سنا که در مقام ان تعلیم ذکر یافته در این
 ناحیه و نعت و تبریه و طافی جندی در رده ها بمکان با است
 از جمله آنها و حشر را در مقام مبوله یا حشریت از یک بر دل
 و انوار است در رسد فرسنگ از قوه غریبه و افق در نظر
 روفانه و کوشش موفی بحری که در کاشان نفع تحقیق یونیه است
 در جمیع مفاسل رطلوش نافع است و در کشف و قمع ماته این
 از ابلیس مجرب و قوتند و آنند چنانکه در راسه ای سحر مطالب
 بحریه اصل غریبه کرد پای استوار که عذ اعین
 بدن ششده نور قیاس بهین در و مفاسل سینه کشته
 بهد و حق با این علت نشین غم کشته حرکت زین
 بهایی لبر با غایت شفت و عسرت سبکو و فر الله
 با بنهار و ش و جندی جلوس آن لبر اصبا و شمار که

که با حشره ای که در
 است

کنند و خبر نومی به عارض کردن بنده و درشت هر سه که یک دروزن
 بر صد شغال باشد و این را بنده و درشت هشتاد و سه است
 و اینان نموده است و در عمر و کبر که در لند و کیش از کل کویت صبی
 از هفتاد و سه می درشت باشد که عددی از آن دروزن است و
 به شغال حاصل آید و مایه آزادی که در این ره خانه صید شود از آن
 با نام یاد کرد و در ایشیت لذت نرود و باب مذاق مثل شغال است
 توصیف آن خاق دارد و شهر لنگران الآن با وجه این فرآباد است
 شش محال خاچیلاناجیه مختصر است و از عمر باغات و در لشم و
 حاصل زراعت برنج از آنجا و از شمع در زراعت و مصلح قدوة
 الزما و شیخ زاد قدس سره در فربه شیخ کرانش واقع در بهمان
 آبا بیکه طوطی قیلت کجباب از هفتم فلک میکه شده و غلغلده و این
 در همه روی زمین میرفته چنان معمور و آبادان بوده است که شبها
 چندان آتش اعلی و تصور منازل می فرستند که سواد بی
 مقابل که کبر نیک است روشن و نور می کشد و از بلاد بعد حتی از شیراز
 طبعه جمعیل معرفت و بارگاه کجباب انعام داشته و این ناجر متعلق مرحوم
 خوار

در برجا

و مغفور میرک اکبر خان خلف ششمی مصطفی خان حاکم باغ اقبال
 طراش بوده و اکنون خلف است و کجبان میرعلی بک است مالک
 و این فرخنده نیز یکی است که بمقام حرم حشلاف و محاکم است
 و محبت و غیره فحاشیت و شهادت و نجابت معروف و مجتهد
 و پیوسته بصوالج اعمال و حسنات افعال بسیار است و بفرمای
 و شریک احترام و در حق بسیار و اموات ارحام مرعی بسیار
 و لو از موقوف در رعایت جانب علماء و کجبان کرد و در
 در خدمت دولت علیه رسید و فایده در دو با چنین کجبان که مرید
 چندی از صاحب و نسی است و مخبر است از ارباب و به ارباب
 انواع فزانی معین و حد ما بین و در دولت و در کجبان
 و از دولت ایران نیز نظر بمن سیر و کوشش با شان بسیار
 در به چهارمی منقش است گفته ناجر خانبه را خصوصیات در
 موفور است مراغه و لو حق بسیار دارد از جمله در زده و به که
 و کجبان فایده است همیشه در صفاتش محبوب بوده اما بزرگان است

حاجت میرک اکبر
 حاجت میرک اکبر
 حاجت میرک اکبر

آیات میرک اکبر
 و بعضی از ارباب

در به چهارمی
 و کجبان فایده

در بطن مایه فرل آله بعل آب و آن مایه بسیار لطیف و به شکر
 مدین خوش و لذیذ است و در کثر آن بخت شاه مایه است و لفظه مایه خور
 و تباه بریزد در جسم و در جگر لیس خور که بزرگ چنگاک گویند
 بنک است و طعم که بزرگ سواقی است و خوب حاصل آب و کاشم
 که میگویند از راسته دل گوید بسیار باشد و از آرد ابل که کثرت
 نازد خوش طعم و ماضی طعام است و حکیم موسی در کتاب
 خفه خواص بسیار بر این مایه که ذکر تفصیل بر جگر طویل
 و کسی اطلاع آنرا خواهد یافت خفه رجوع نماید و خوب کرد
 میگویند و از آنست و هر قسم فواید در آن بعل آب خفه زرد
 کپه در آن موفور و کثرت و حتی آنکه از شکر باغ و خفه در آب
 و انواع سباع در آن مکان غایت شباع دارند و بنمایند و بزرگ
 در بخار کثرت میکنند و در آن و بزرگویی در جگر لیس میگویند و آنکه
 و ناسل میزنند و در بمقام از خواص این در حیوان در زرد که در کثرت
 بیان شده اطلاع مییابد که شمع باشد و در دهنه را میفاید
 باعث ذکر خبر کرده است که در کتاب زینب البیاضی فصل بیستم

نیم میو بسند که بزرگویی آنکه در لثه عرب در لثه و غل گویند
 هرگاه در براده شاخ وی کبکفال باشد که بجز در مصر و هند
 شفا یابد و در دوشاخش بار و کرشم و هولم را بکر بزرگ و در
 غش و چشم را با کمال آب کسند و از پودش سفید آن
 سبزه مار و کوشش پراپون آن کردند و خواص بسیار نیز باشد
 با بقدرا کفایت و کوزن را خالص این است که بیان کرد
 و در خصوص اجزای غنی عدل و طبیعت است و در کثرت در جگر و جگر
 سوراخ افنی باشد و چون آشیانه در آب با بقدرا کفایت
 در آن سوراخ بر دل کشیده بجز در دوزخ و در کثرت بکر است
 رفته بجز در آن خردک خور از کفایت زهر افنی این سبزه
 و کوزن با دانه زنی در صدای نغمه محبتی و نغمه عظیم دارد و در کثرت
 که در آن سبزه شود و پودش در بجز در خور کفایت و شادان کثرت
 با کبر و دفع اسهال کند و در کثرت و در دانه را نیز سبزه
 و در کثرت آن بجز در کثرت است و در کثرت سبزه کثرت
 سعدی جندی حادث است بر تفصیل از کثرت مایه اکبر

دانه در غف فرسخی است شرفه قریب رضی است و این کباب در میان
 اسکان سمنی کباب عبادی است و در کبابی است در کباب که انعام در
 معبرین این بر زمین رفته این است که در ادر است این شخص طبع
 عباد نامیده اند که در این روی بام و بیامیده شده و با این
 بانی نسبت بر آفریده الحاق گشته عبادی در افرانده اند طبع
 و مثالی این کبابستان است و آیه بس لذل دارند اطباء این
 زمان بسی در دست اند از ارجع بر جوی در این آبها نماند
 و فصل بهار و تابستان هم تمام در دهام در انگلیس گشته اند
 اندر شصت هفتم را از بدن و در قه الدم از بدن جوی
 حدت گرمی گشته اند از آنها نیز از چندی است و چنانکه تحقیق گشته
 است عبت آن یکای در فراط است و حدت سار از روی شش
 ای می یک فراط ملاحظه گشته است و این آبها نمانشی از کبد
 کبریت شده چنانکه از روی و طعم در یک جرم و در در روی
 آبها می است و موافق مضمون کتاب گفته و ثبت اکثر این آب
 سمنی و غف و سمنی است و جلوسش را به مرض مضمون ماضی

چون از فاد چهار در

بماند که بنمود سوز
 و سوز است

نوشته اند بر بعضی آفتاب ۲۰ بن ۳۰ جرب هم حله
 ۵۰ نقشه جلد در در غفاسل تا بر اج باره در ششوی
 ۹ پسر ۱۰ در جگر ۱۱ در در ۱۲ در در ۱۳ نقشه غصب
 ۱۴ جراحات کزیده سباع و در حله مضمون است که شرب از روی
 مضطرب مسده و با صره و سخن جگر است و موزن عشرت و کبد است
 پس زمان ملاحظه این در آن کتاب و اجلی است که این
 در جمیع آبهای معدنی موصوفه شده خواه آن که از میان
 خبر و مثل زیتون و طاهر و نقره و مس و آهن و قلع و رب و خواه
 در میان غیر کالکات و سوز و دل آید مثل کبریت و زاج و
 و در کمال و در و خواه از سعاد و دهنه حاصل گشته باشد
 زفت و غیر و کوبهای و عرق کیمیا است و در کتب کوبیده
 بر بر خواص هر یک از این آب و در وقت بر فوایدی که
 متعلق بر آنها است خواه به تنوع گیتی است که آبها عظیم از همه
 از آب نوشته اند و با ده بر اینکه مجرای آن در بدن از روی این
 و از بدن از روی مضمون است و گفته اند که بکار آبها

و ذکر خبر راست بدین مکتوب که آقا عقد سخن گفته کرد و در مقام از
 دین مباحثه فقه مشکیں رقم خبر ذکر بر بعمون بر عهد می کرد
 اینکه تا این جمعه است و افه در جنب جنوب این کرم که لایق
 در آب است که بنده و آنرا در این مکتوبی در طایفه در این
 و دین است که در کفران بطاعت شون مبین و معین بود است
 البته اهل در دین است آب است که بنده اند که جلوس در آن است
 در دین واقع ضعف معده و مرق و سلسل البول و باعث تقویت
 است تا آنکه بنده ای اکرم است در سحت شرف کرامت عبادی
 در زمین مولد و بنده در غم فرنگ ماضی این بنده و در بیان کوه که
 طایل است و این کرامت را چند سال پیش از این که بنده در این کرم
 عبادی که در دین و کفران در این کرامت سبب و فرست سمانان
 و معنی که معنی که در بره و در یک بر این کرم است این کرم
 که از معنی کتب طبی و فقه بر کرامت و طایفه و معنی که در معرفت این
 حاصل و بنده این کرامت را اختیار کرد و معنی که در این کرم
 نمبر کردن در حال جمع سمانان این حال بر این کرامت است و طایفه

در این مکتوب

و در این وقت و در
 نمبر این کرم و در
 و با و در حال آن

در این

در این کرامت را سمانان است که بنده فقهی کرامت سمانان و کرم
 که در این کرامت در قدیم بر مرجع خلق می بوده است چه در جنب نمبر
 بعد چهار متقال فرزند طلای اکت است که در معنی که در
 چنانچه در حقیقت زمانه در آنجا یافته و این کرامت را در
 فست مکان در دین منزل خوشتر و در این برای نمبر از کرامت
 عبادیت و در حقیقت قدرت قدری فرزند از یک حقیقت است
 اما بنده هنوز معور و مستعد است اما از این بر حقیقت این فصل است
 چه قدرش در حقیقت با این نمبر و در حقیقت در این کرم
 سمانان سبب فرط از یاد و حقیقت و وقت سمانان و در این کرم
 که در عبادی است و این کرم که بنده آب سرد و خوشکوری که
 در این کرم موجود است و در حقیقت این کرم برای معرفت این کرم
 است که در این کرم و در این کرم که بنده در این کرم که در
 و در این کرم که در این کرم است که در این کرم که در این کرم
 زیرا که در این کرم که در این کرم که در این کرم که در این کرم
 برای قطع و قطع مادی در این کرم که در این کرم که در این کرم

در این کرم

بدلان پشته مهر سه که دوی در دگریده تک و بار جوان دیوانه
 عورین در دگریده همقام اتفاق معمول در حیرت است چنانچه در غایت
 ک آن جنبه می معروفند باینکه بخیل در آن پشته ناموده بر سر
 قطع و جنبه این خشتانست که در دگر نایافت ضرورت بصرف پشته
 و طریقه اینها لاش چنین است که شخص کزیده جوان دیوانه بیکه در پشته کزیده
 بخوبی بدیده و باینکه در زمین کزیدنش احوال خوب است که شسته بخوبی
 خول شسته بصورت چنانچه جوان دیوانه در نفس پیران است در این
 انحن محبت پزیرد و باید پیش از مرگ روز کزیده که مؤثر باشد
 و نام آن پشته را امانت این صفات قدس خودی گویند اما حکیم
 سفاحی رحمه الله در کتاب تحفه فرموده که نام آن جوان بله مرگ
 در لایح است و بزبان هندوستان در بعضی دگر ساس و بر سر که الک
 باشد و همان خواص را برای آن پشته بنویسد و فرموده که آن
 جوانیت بقدر زنجوری و پهن و بپور با نباتات نازده باشد و
 بهترین آن سوجه در کند زرد است و در کش پیل سپای در خول
 زرد باشد و نیز زرد شسته که خول که زرد آله شخص کزیده زرد مشکی است

در بعضی صفات آن در آله در آله در آله
 و کزیده

که

که از از زنگال آن جوان دیوانه در مشانه کزیده حادث شود
 و این در در اعلیج که در زرد طالش مشهور است و آن زهره کرار
 زهره است و باید در بوی که کرار زرد بر ماهه چنین است هنوز ناهسته کرار
 کشته بخیل زهره در در انچه و خشکمانده در وقت از دم بخورد
 سخن کزیده و پهن از زلفات متعده و پیرت ریده است که
 زهره خاک خاک زرد و بوی که از ناخوشی و عجزت دیوانه سخن
 ظاهر شود بخوبی است و پهن است سخن بکواب رفته و در خواب پهن
 که همان بسع دیوانه کزیده پیدایش و با حله نموده در در حال کرار زرد
 یکطرف با دیده آمده و بر ابا زخم لایاب ملک غلبه و انحن زرد
 جسته از لوز محبت پدید آید اما گویند که کاهن مشوه که آن جوان نام
 حمار که کنند اگر کرار غلبه کرد و در ابله است و انحن محبت پدید آید
 از جوان کزیده غالب آید و پیرت محبت پدید و وقت کرده
 اما این حدیث بصحت نه پخته و خبرت محمد صدق و کذب و سار و پانی
 در قریه سرفا زنگال و شسته که در فعل رسیده خفاخته و از زان فصیح
 بصحت پیرت متعرف نیست و از زان اعلی مشهور میگردد پیرت کمال بیخ

[illegible]

کند از حساب روزه و زبانه نامیده شده است **سبب** از زنی که
 آن فوشه ممل متسبی بقدر زنجی که شفته از کر چه است قریباً کفایت
 مسامه به اندری بیکه نگاه خوار است **نما** نیز در آن فوشه
 قریب است مستی به فلو کین است خازر ^{و نه} چون نمک را برای آنجا
 عبور را طریقه با کوبه غزال فلو کین نفس خود نین فرموده اند انجام
 نامیده شده است **خمس** مثال از چهارده و آن بنفسم بر پنج کوب
 از آن آدینه بازار **دیم** موراکوه **سیم** اگر چه **سیم** سبب
 طایفه و دله غزده و هر یک از این بک شمل بر فراغ غزده است **الد**
 و دله غزده که منو کین و منو کین به **سیم** فلو کین **فرا** آنها موجب تطویل
 و خارج از موضوع و بیان در آن است **رسمی** متوطین این
 سر زبانی سیمه لثنی عشری و با **سیم** غزده و با **سیم** غزده
سیم غزده و **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 نواحی بحب نزهت و لطافت و هوا و نفارت و چهار
 محسوسه از **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده

از جمیع جامات غله جات و کافه جموبات در آن **سیم** غزده
 خانه کسب **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 جمیع چهار غزده و چهار است و قوت زبانی **سیم** غزده
 مثل صغاری سفان کسب است که از یک غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 بر حاصل آورد و از کسب **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 و این **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 در جبال **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 موفور و **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 طعم است قورک **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 دول **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 بیشتر مانند **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 کف و **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 کف نافع جسم در **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده
 و کوبی و برخی **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده **سیم** غزده

در جبال خود بنحال کنند و شش در صفات سخنان بپایند
 و این مشهور است که قازان ^{از ارغوان} آن که در ده لک عدد رسیده است
 فرموده و چون ^{از ارغوان} شش بپایان در بسیاری از اوقات نظیر
 بصباح رز است این سر حد است بر نو نزول با صبحها
 می انداخت و وی بکف است ^{از ارغوان} اندوهان باشد این عمل
 و چون می بود در مقام نزول و در ده یا بیست و سه سال
 در غارت جنبه گرفته خود که هنوز موسوم به آن نام است که
 و باستان از جبال معروف که تک غار ایامیله سی میوه
 و آنرا حلیله میهند و آن نام در کنایه در دهانه بالها
 معلوم و مذکور است کافه آن نام است و گوشت غار
 نیز از غایت شهرت مستغنی از ذکر قبلی در مقام و این
 بشود مستغنی است از امواتی که بر سرفات در عالم
 و از دیگران و در کسان فراوانست چه در کتب سوره در این متعین
 طی هر میان و از جمله در حیات سخنان که همه شمره در فی شایر

تمام از زوفاات شش و نام نشان است و ساجده و خوانی و عمار
 دیگر که در بزر محل موسوم به شنب واقع و معروف است به شنب غار
 از کتب و فقهی و در معتبره اش نیز در همان مکان و است
 و در مقام مستور و نامشور است که گشت و زرع جمیع یک ظاهر
 و در مقام شنب از فضای محال زنده می است که از قبضان
 و طار به دن جریان آفتاب و انوار حاصل گردد الله
 شکرش که بر پنج است و در این خاک طبع پوسه در جوف است
 نشود که و با سوره اش در آب است و در نو خواند هرگز ناله و ناله
 و آنه نه بند و قطع است بنایه و شایه و آن در رخ مدیغ الحقیق
 امثال است چه از به و در مع الی حد است و مقام و عمل
 و نه الواقع اصعب زراعات است چه هر قطعه زمین را
 جهش که و انداخته شده یا گرسنه و در این ملک هر فرعه و صنباع
 و در میان دالو ناله است و در مقام موقوفه و معلوم ماند و در حیات
 بسیار و در طریقه کاشتن چنین است که در اینده آفتاب شکر و در جای
 میفازند و آب زیت و لیمو گرسنه است و در این مکان سوره و در این

از جا کنه و نقل محل منتهی شده باز گشته نماید و بگوید
 زمان با فرج هر دو سه نذر ایجا باد و در کل بار یک نشانه
 دست روز دیگر معوض که آن کاشته را از سر گرفته بن دره
 سبز را ناما یک یک دت کوهی به پاک از سر به بکاش
 سازد و در اصل این نشان یعنی در حلق نامند چه سبزه
 از خراج که از عرفاء زار درین طالع که چون موصوفه از این نشان
 و دیگر کشتن سبزه بکاشند از میان زدن است لکن از حد
 نامیده و زدن زار که حدی افش حاد و لکن معنی مرکب است باری بر سر
 باز و دم بیک از عمارت خوس لکن بیک است که بزمین را در ایجا
 و بکنو ال بهر لکن بیک که مال آن به را بهر از مایه حاصل و در این
 زمینها بسیارند که از این سال و در حال کاشته میشود
 آنها چندی بظرف هر سبزه است و وقت بختی شفاست
 بقیه عیش می خورند و بار بید و ناز که نشانی با بارده معوضه
 در باب آب و هوا و مکان بولد است بر تمام بخت ماز و در این
 و در هر جزئی ظاهر و نشان کاشته از زمین و این است که نه از
 معانی و طبعی و جزئی هیچ جای و مکانی را به سبزه خورده است و آب

و اولی

در این کتاب

بسیار فزیده است و آب و هوای هر مکان را موافق بخت و طبع
 زمین و مقدار در کرده و هر چه بکشد بر دهن بخت و طبع آبی و این
 آن باقی مانده که در باب آریان و کافه اصحاب عرفان
 خبر و صلح و خوب است قول بفر از این محض بیک بکشد است
 ثابت است که هر کس در هر بلد باید موافق اقتضای آب و هوای آن
 بلد بخت و در این نشان باید که خطا صحت احوال خود کند و در هر
 بخت و بختا عده حرکت نماید و خود را بمرض مرضی و در
 در در و این در جمل نشان است نه از مری بلد زیرا که بران عفت
 ثابت می کند که خلقت بلد و وضع آب و هوا بر دهن بخت
 و بعضای عدل و بخت واقع را ستاد و در آن بشود و در آن
 که مژدی بکشد و سبب ایند فاست آنکه شیخ معوضه این سبزه
 بزرگزی در کتاب کسنان گفته است مایه عیش آدمی بخت و در
 سیر عده بخت و در کت به چنانکه نشان است که بشود از جنت
 دنیا است و در بخت و چنانکه بخت بد کرد دل از عمر بکشد به آب
 آن عزیز را که در سبزه بار عده و در دلیل عقلیه تجارب مکرره نیز که از آن

در این

در باب خوبه مکان و آب و هوای آن و حسن احوال مردم طالش
 داریم گفته است که چندین دفعات در تلافی نزول باران در آن
 محله در اطراف و جوانب در طالش مکتوب آنهاست هر هفته
 بخاک در طالش بجزیه صفه در آنرا ناخوشی طالعون فراگرفت فاشه
 در کدیل درشت و کدشتی در قراجه داغ و شترزبان و قرا باغ و غیره
 که تمامی آنها مصدقهاست طالش طالعون که اما در صفات
 طالش مطلقا در حقش و نیز در طالش بجزی طالش طالعون
 سواقی کتب سیر این ناخوشی که اصعب امراض و آلام بلکه عین خضبت
 ملک فتنه و عذاب است باشد تا نام صفه ابرار از آنرا گرفته که
 آقا صلی الله علیه و آله و سلم است که در این طالش از آن طالعون
 و گفته است این سنده احمد در عمر خویش سه دفعه دیده که ناخوشی و با حرج
 طالش بدست عارض و هر دفعه جمیع کبر و غم غمیز از هر بلد بهر من
 هدک رسیده است اما در طالش اگر هم گاهی برود یافته در زمان
 قبیل و جزو ضعیف سبب از هر دفعه شده است یا بعزیز خورانه
 این را از آب و هوا سبب یا از حسن احوال مردم و یا اینکه طالعون حق

جمل و علی مبشاری در هر سه نقد بر مطلب که خوبه و بار و خلاف تمام
 در بدی است ثابت است فافهم و لکن من الغافین آقا عی قلی کامل
 و در جزو در بولد نزد ایام ضعیف طالعون دارد که آن دو چیز که با طالعون
 یک شمع است و از است طالعون دفع کثرت کل در در ارضی این
 شریف و این سنده احمد جواب در مقابل این طالعون از طریق
 صواب بخوابکار تجزیه خبر و در برابر سبب که این طالعون عیضی
 طالعون سوطه و قصور و نقص است نه متعلق بذات مکان است
 و هوای آن و محقق بحق اگر انصاف و قصد بدین مطلب میباشد که در
 دیگر بعد از است در از امراض صعب و مملکت زیاده از این و با است
 کل در همه جا بسیار هر کالند در روسته بین و فایع نامه و طالعون
 که مملکت کرجستان در سال هر از در شش صد و یک سحی که در حال
 و است سال کدشته بخت شرف است علقه روسته در آمده است
 از آنکه سر آمد امصار و در در آوار که کرجستان شریف است که با آن
 بضاغت در عرض مدت شش سال از بدین جهت اسای است
 بهینه روسته طرز تعبیر اکنون یافته است هر از در شش صد و یک سحی که در حال

از عمای

بما شبهه تصدیق این حرف بنماوند که مجوز در مرد بآن از شدت
 لدی و کل ببار شکل لولس از ایمر است و واضح شد که نمیرد
 و رفع عیوب عارضه بر نهادن موقوف بر رحمت جان
 و نیک بنیاد است و این نزد الصاف نیز بدین قلمی است
 که هرگاه انسانی در است بر تبه یک کوشه خاطر خطیر رجوع نمیرد
 فرماید در حقیقت نگران تاج همه شهرها میشود چه ایند بهار بحب
 خضارت و نصارت که بالذات دل در دانه باغ لرم آبی و از
 رضوان کنایه است **ب** به چیت بخش جایی خوش و صلیت
 در خاشاک همه طوی است و نیز در مدح حدیثی خود وصف است
 و صادق است این که **نظم** در خان بسیار آب روان که کرده
 دل سالخورده جوان به پیر منش پیشه می خندک بهم بر شد
 شاخ بر شاخ شک باری **ب** جان خاک خاک خاک که بد است
 بر آن آب و هوا خاک که دید است و محقق نماد که در بهار که در
 محنت و تعریف است بنولد است اندلال رفت حریف
 و بر مسکو سطر لزم که آنرا ابرو سالو در آخر حله کجی باقی نماند و نزد

بجز از کتب سیر محراب فرود و با اینکه غرض همان اغراض است
 نیست اینند اینکه مصطفی تاریخ جهان نام و مؤلف هم
 انجمنیات در مذمت بدهد و بکشدن جری حسابانده اند و
 اسل ایند بر استحقاق نموده و کوا با قابل عشانده استند و
 در این باب بر با عینی در کتاب خود ابراد فرموده و آن است
 با عی کبکدن که از و شیوه دیوان آید و بوانه شود بر که کمال
 آید و از روی عز و چو نه غافل شد به جاد که در و بهینه باران
 و این کتابت محبت از شخصی که مدعی فضل و عقل باشد بزرگه است
 ز شامت بر الواع نکاتن و در اباد کار که نهی حقه خود لایق است
 ابدی بر از این است و این بنده احقر آنچه در ذیل بنویسد بر
 قاطع این دعوی بر صدق لایع انجمنی است **لذکر** در رد و رد
 اینک عشان نمودن بر تخطیه بیره با تلور کثرت و جهل اشخاص معاصره
 معونه و دفر محنت در آن شیوه است عیال بکار فرستادن
 و غیره بنای نفس انگیز دور از روش مجرمان و فرس منس و
 و معنی که در نظر متعین واضح و بین است که معتبرین موفیق در مؤلفان

بکثرت خصوصیات و محاسنات ملاکبیلان اعراف فرموده
 و یکی استقام در ضبط و ثبت مدح و منقبت استرشد این بطور آورده اند
 چنانکه شمه از آن در ذیل مذکور افتد و لی چون مؤلف مذکور است
 استر در علم جغرافیا داشته از اینر جمله عقلت فرموده است چنان
 سحره نسبان است و ثانی در درو ثانی اینکه هر چند در مقابل
 شتر مذکور یک از جمله خطبه شعری جواب داده و آن اینست
 بلائی کبیلان که در و دو لغت است: باران در آن ز روی برآید
 از رحمت حق کسی نکرد از روی جز دیر و دیرینه لغت است: آمانتر
 شاعر بفاد کریمه و الشوازم تبعم الفادون در ثبوت مدح و عاقبه
 بنوا از جو چه جلالت شتر آه منی بر او ادعوس است و علی بن
 کتب و لغت بکم جز لازم آمد که مانع الدل ذکر شود ثبوت
 مدح و بزرگوارت افشاست ره اینکه سلطان الشراحتان العجم
 فضل الدین بدیل انصافانی که در بغضه اکمل کلین است شتر را
 جای مدح فرموده و جای مدح است است است
 و روی خمران داشت ری: پس چه است فانت در این

در ذیل

از پس سوز که بگرازین منم: چون خلیفای اندری می جنت آفرین
 بر خلیفای که روی بهشت در روی آفرین: خاقانی آفرین کن خاقانی
 آفرین: هو بکری میگوید سعدی موی مکان سخا است: ملایری لاج
 ری که چوری در همه عالم نبوه: الحق از ذل که اصحاب تو را بچ میگویند
 در صفه ابران بلکه در جمیع ملک است: در عهد فیم معظم تر از روی شری
 نموده همه آتیه مسنون فرموده که شتر ری شهر ثبت بفرمایند
 اسلام بوده عبارات دی در زمان مصطفی پادشاهی می بخوار
 می بوده که جمیع خدایان که موم می نشسته اند شتر است: هزار هزار شتر
 در ده و شتر که است بد لغت شتر را در ده و شتر است: در هر سیدی از هر
 در ده و لغت و غیره بوده که هر شتر روشن میگردند: در هر سیدی از هر
 شتر هزار و چهار صد هفتم هزار و سیصد و هشت کار و شتر است: از ده
 هزار و هشتصد شتر: پانزده هزار و دویست و پنجاه شتر: چهار صد و پنجاه
 هزار و هشتصد شتر: چهار صد و پنجاه هزار و دویست و پنجاه شتر: از ده
 هزار و دویست و پنجاه شتر: از ده هزار و دویست و پنجاه شتر: از ده
 بیستم ابدان آمده که ری در زمان بهرام چنان آبادان بود که

ری را صفهان پوسه بکمرم بچونم و در زمان خلعت جعفر
 منصور و دانیال روز بروز در آبادین من از خودم تا حدی جعفر
 بر نوع پوست و کثرت دیگر بقل عام و بران کشت و ازین
 بر صفا و العباد شیخ نجم الدین مؤلفی که بولد و نشان ندری
 بوده نقل نموده که در آن قشنه بعضی هزار نفر از هم ص
 عسکرا بر درجه شهادت رسیده و از جمعی مقول که آن
 عسکران که با آنرا این پیش مناف ری در کتب نوشته شده
 در خوف اهل آن قشمار و شفقته با این همه تعریفات
 خافان و بقیه عارضه که در ری بسیار افرام میل بوده بنا
 و بر اردواده بمقام دم بر آمده و گفته **نظم** خاک سپاه بر آ
 و اوالی ری و در از جهاد در آن مکانم نمای ری و در خون نشسته
 که چرا چون نشسته اند این فغان خلعت به زنجیر الی ری و این
 اجات طوایف و در دهه را ایراد نکرد که غنیمت را ایا هست خود
 بمقام بمقدار کاخ که دلیس است و آن به آن شاعر مرصع
 برای نفس ری را در مدح شال جنت داشته بود **نظم** نشان
 جنت

دورخ نبشته و این همه جنون نام در میان دلرند و در
 باشد که این بنده بی لطافت را با یکس قدرت جنت
 از روی شفاعت پناه چه بقا پست برابر تراب تعال مجرب
 و غیره از رجال فضیلت این بخواهد بود و عرض محض لطیف روایت
 و شمع حکایات است از راه صدق و صفا و ضمانت کند که این
 آجب را از نواد غیب و معلوم از مصداق عیب است بلکه این بسیار
 مستند و معنی بر روایت اخبار و نقله آثار است **نظم** چنانکه
 نتیج را معلوم است که از باب سیر القدر محکم معتبر در مکه کین
 ذکر فرموده اند در بانی لبر حیات و جوری و صفهان بیان **نظم**
 هر چند بکلمه که در سر این جعفر است خراب به دولت نفر شرف
 از صجان فخر و هنر از این بار بار میرسد از جمله این آله
 را در می بید از هر کسی در نظر در یک رتبه در مؤلفان کتب
 احث اقلیم ذکر نموده و بی از مناف و خاف ایشان فرموده است
 و این بنده **نظم** جعفر است و در نظر از آنانی که موارد احوالشان
 محض بخواه با نظام شده نظر از اتمام لبر خارج کن بکم

تغییر محض از دولت نام
 استغفار و توبه
 آینه خفاست از این

معروف است روزگار بوده و چنانستند و احبب او فضیلت
 ایشان بحال نگارین در ایستقام نفس و انکسار است
 تا این نسخه شریفه بجامع اوصاف منوچه ارباب ادب محلی
 و مزین شود هم خلاف حساب و موترخ فوق الذکر در حق کسب
 نیز محلی و میرین کرده اند بفرار دول شیخ محی الدین عبد القادر
 فیلس بعد از پیش پست با امام ثانی حسن بن علی بن ابراهیم
 میرسد و اینجاب در سن هیزده مطابق سال چهار صد و شصت و شش
 از کسب لایق پیدا درفته از درج علوم مقال عروج بمعارج معانی
 و کمال فرموده ظهور خوارق عادات در روز انواع کرامات از
 در کتب میرد افروخته است و از بعد من عبد الله روایت شده
 که قبیل القادر در وقت طهارت روز رمضان المبارک را هرگز
 نخورده بکار اهل رمضان یحتمل ابراهیم است از مادرش رسیده
 گفت عبد القادر از روز بیشتر نخورده هر آنکه معلوم شد که از روز
 شیخ جمال الدین استناد شیخ را به که زهد و تقوا پیش در
 انفس اثر داشته بزرگ ملاحظه شریف الموم علماء الدین است
 الله

و در این کتاب
 و در این کتاب

بالفصد دینار زر سرخ برسم قدر خدمت شیخ بنفستند و منج فیت
 هر اعمی منو نور کتب است اقبیم است که زمانیکه شیخ در شهر
 فردین بود بکار ارباب ادب فردین را غریمت بزرگ داشت و این
 شیخ اناس منو که بر سلطان شراز که ادا دت نام نسبت شیخ داشت
 سفارش در مقام دین نویسد شیخ کاظم طیب و در آن
 داشت که عمل در ازبانه بوی دلو سبب بزرگ داشت و در آن
 سلطان زاد در شکم عارضی بود شیخ از ابلاغ منو سلطان ملک
 اعتقاد کاظم شیخ داشت و در بد که در وی نوشته عمل در ازبانه
 گفت شیخ نور فرات و کرامت علاج در در نوشته و فرمود
 تا از آن حاضر کوزه بخورد و تا کمال شفایافت و اینست راحی
 رعایت عنایت از فرموده بگونه کرامات از شیخ عالی در جات
 با ثبت تولد شیخ آمده این اوراق طافت محل از اندر و
 خواجه تاج الدین است که در بزرگ روشن ضمیر منو در شیخ
 و صاحب ندیر بوده در دستگاه سلطان محمد خدابنده معلوم
 به در بایستو سلطان که به زرفوت برادرش غزال خان مالک بر

و در این کتاب
 و در این کتاب

سلطنت گشت منصب وزارت داشته هم در زمان سلطان محمد
 خوارزمی و محمد بن مومن غیر از او وزیر می نمودند و شکی در این
 نیست که گوشت طعمه بر فرق خندان می سوختند و **چهارم** خواج
 محمود المشهور بخواجه جهانی که در عقولان جوانی یافت را براف
 رحمان داده بخیر سلطان دکن است که به سلطان دکن عیار
 بهر کفایت و کاروانی و بر این خطاب خواج جهانیه ممتاز فرستاد
 و پیش پادشاه کایه انجامید که محسوس کن که هر قدر هم
 جمله در حق فی انرا بشده منسوب بخانت ملک حاشیه پادشاه
 تحقیق که حکم بقتل فرستاده خواج که گفت که مرا عمر که بول رسیده
 و حال مرا قتل عین سعادت باشد اما بدایمی پادشاه و در آن
 محاکم لغزم ملک من است سلطان که من نصیحت آن پادشاه
 کامل نموده فرستاده که در راه درجه شهادت رسانیده و بدو بخشیدی
 زیاده بر سه ماه کشیده که امر او محکمت لوانی محاکم برافراشته
 مال سلطنت بر زال انجامید و از بقایات اکر فی نفس فرموده
 که خواج محمود کبک در ایام پیش همیشه نموده برای قتل عراق و عراق
 به آن

در این
 صورت

بیتا کجوقی ارغوانی برای مولانا عبد الرحمن جامی فرستاد و دوله
 شکر عطیه و براباضیه که گذارده بسوی او روانه داد که مصلحت
 این است **مصلحت** مر حب ای قاصد ملک صفائی مر حب ای صلی
 جان دول نزل تو کردم استلاخ و بر اثر این خواج غزل انشاء
 فرموده بوی فرستاد که این و بیت از آنجمله است غزل
 جامی اشعار و در روز توجیهی است نفس بهو از حسن ادا الطف سلطان
 بارش همه قافله است روان کن که رسد به شرف مهر
 قبول از ملک التماسش **خمس** امیر خیم الدین مسعود از طرف
 رشت بوده در حبس که شاه اسماعیل است در حال صفوی در دولت
 در همان در تربیت بهر از علی کب و الی کبیلان بهر مهر
 امیر خیم این رباعی را گفته روانه حضورش رشت **شش**
 ز بس حسن و کف تو بشنیده ام به جان مهر روی تو در دیده ام
 جز این در دیده تو جا که که گوید ترا سالها دیده ام زبانه
 که آنجناب جالس بر چوبانانی گشت امیر خیم در کا که گوشت
 منظور نظر گردیده و آخر منصب و کالت برافرا گشت و با بقدرش

در این
 صورت

از مرتبه تمامی مغربان درگاه گذشت **ششم** بابا قاسمی از سبکو
 طبعان کیدان بوده این چند بیت از جمله منظومات اوست
 بت بفرستد چند رخنه درون کام خواهی کوه بدو چشمه را
 نازکر شمه نام خواهی کوه **هفتم** خان احمد خان نهره میرزا علی
 والی کیدان از کنایات حسن التواریخ افضل فرموده که این خوانین
 از اولاد علی بن حسین علیهما السلام باشند از عهد خلیفه بنویخته
 الی ایام شاهان صفویه در کیدان کار می نمودند و چون خان
 احمد خان سی و یک سال در بطنش مضی کشت شاه طاهر
 متعجب از ولایت ابدت کاشته بود و در ابدت آورده در قفله قفقاز
 کعبه در ایام حسن ابن رباعی کعبه شاه اسماعیل نامی که نزد حسن
 بفرستاد **بابی** در کوش جریخ و از کون سبکرم از جور
 زمانه بن که چون سبکرم با قفله قفقاز چون مرا می بردند
 در قفله لم و لکه که خون سبکرم شاه اسماعیل در جواب گفته
 بفرستاد **بابی** از روز که کارت برده قفقاز بود از آبی زنگار
 صد مده بود از روز درین قفقاز بگریه از کال قفقاز رانچین

که آن کوه را باری که در کوه کیدان
 از کوه کیدان نامیده اند

در کوه کیدان

قفله بود و انتخاب آفراده مرزک غنمای ریاست که چندین
 اخروی بنه بری سلطان بختیاری را بختیاری اجابت حق لیک
 گفته بجز از رحمت از روی شرافت **هشتم** شیخ زاده دهر معترف است
 که از تو کاشان بکاشان بیست و نه روز است و او در شیراز یک سال نمود
 در اندک و فرود در بندر بندر فرار گرفته و در شهر نیز بوده حال انکمال
 رسیده از شایع طبع لطیف او است نظم فصل کل مدون
 مرغان بسیار است این همه و تو غایب ای بسیار اینجا که
 تو حاضری از اینم به سحر و اینجا که تو غایب بدینم به کار
 در موسم نوروز زبان شد همه بید و ز آمدت بکشان داد تو
 کشته درشتان شکوفه به چشم و اندر از نظر کشته بیده به
 که دل بوسلش و آن کویم به بیم که خاطرت پریشان کویم
 خوش باش که ما خوی بچران کویم به رخ و سوار و بر تو همان کویم
 در شش آن نگار بکینه و جنگ کشیم سرای چمن بادل
 شد دست ز کار و پای از شش آن کس که بر زدم و این کس
 عاشق من و در اندک در سوا من سهره من و بینه من و شبه من

در کوه کیدان

کافر من دست پرست من در میان : اینها همه من در میان
 زبنا من : بر بند که بر شکل خودی منم : در خوش بردن تنگ
 خود من منم : من عشق نیست با هم اما امروز : سحر در دل خود منم
 ای کل نظری به بند لسان منم می در کف زیاد بی نفس لسان
 ناگامی خربت نکشیدی هرگز : است که بردای غریبان منم
نهم بجای خان من بود اما احمد سالت بهشت نصیب صد است
 جلال منم کبک من فنام واقعه ام دست هر طایف است
 نفس من جا افتاد به ادهو سلطنت است : اسمعیل منم هرگز
 ز برسم خوشی سلاج در مجلس گرفته و در سنجایک بعنوان رسالت
 بفردین بر بار هر وقت نقد عمرش را بجه خط ساجد بلفاف ارباب
 آری طب در چش بگردن من در دست : به چارلی به بکر منم
 دقت در در راه نصد دقت بهشت منم هر سوره : است
 طبع لطیف است **نهم** منم کر نسو نو منم منم : نه است کبر
 احمد چرا در کربت آفت جرم منم : بر زوی کر ابرخ ز چرا
 کشت نقد صبر است راجع است : غنیم ز چه رو با کدر هر از صفت
 بی

احمد را در کف

کبیا حاصل است : چرا غم خورد کبیا که چرا اوله ایضا روی در راه
 مقرر کن طالب : خاک این راه جز به به مکش : روزی از راه
 طلب : منت به آخر به مکش **دهم** فاضل شمس الدین معلّم است
 اسمعیل فاضل بوده هر زمان است : طایف حکمت صد است
 کوه به باز **دهم** نظام الدین احمد است اسر منجان فطنت است
 بوده **دهم** حکیم نعم الله که در جذب عقل بر ایا خاصیت سجاده
 ریسده غلام منم : داندی را مالک بود **دهم** بیکه قصه از اقبال
 زمان بوده چندان ثنبت امور صد است کبک لادن کاشنه
دهم حکیم منم در اثر لطف است بیکه قصه در ملک حکمای مداف
 دستگاه و علمای مضیبت : نظام دست **دهم** لطف الله که حکمت
 و منطق از روی کبک لادن است را فاضل **دهم** آفا که در مقول
 در مقول را فاضل **دهم** حکیم شمس الدین در حضرت شای
 بخواب حکیم ملک منم ز بوده و از کافه علوم بخش کامل داشته
دهم حکیم منم که در فزون علوم خصوص طب و ریاضی صارت
 معنای در شنه در ساله دست زمان صرف ادویه و سحر کرده

سپیل راه خدا می ساخت تو زدم حکیم عذر آیدین با فراد فضل
 در طبابت بد بضایه بستم مولانا عبد الوحید در زمان خود
 نزد دوحید زبیه بن **دیکم** مولانا نور الدین محمد شمس جوید کرد
 که در علم طبعی و الهی برآمد شهر و دیار و کمال صادر است کسیر
 بد و فتن و **دست** **دست** برادران وی سید الدین حکیم ابو الفتح
دست نور الدین **دست** حکیم بهام حکیم کمالان فیض بنان
 و تالکان سخن سخنان فیما بین انام بوده اند و هر چه از ایشان ظهور
 یافتی بهر آن عقل بنجده بودی و نور الدین شعر را در غایت
 جوت انشا الهوی و این اشعار از انجمنه احواد الهی یافته
 شعر با تو بر غم من آنها که بکشتن کردند باریب از کوی زادگاه
 از من کردند شمع عشق من در دانه صفت تا باده فدا ساز کردن
 سوخته خرم کردند شکم آید که او را بدو فیه کریم که در یک همه
 در خون دل من کردند **دست** **دست** چنانچه است که لطیف طبع و کفایت
 موصوف بوده و بر تو الفات ادا شاه بر و جات احوال
 آفته دهنده خلعت احوال مطر بطرز زرقه مادام حیات بود و در

لهذا

۳

در بعضی نسخ

شهرزاده ما و در اسرار و مستثنی از سایر اشعار است و این اشعار لطیف
 طبع او و در اشعار یافته **دست** با بخت کس ستاره در بنون مباد و در کینه
 کوشی بخت زبون مباد و تا بخت جرمه بقدر مرگون کند عیسی که
 حواله بخرج مرگون مباد عاشق بهر فغان که کند زهره خودت
 کوناله تار و زهره در غنون مباد عشق نکهار جوید و در نهان شده
 این نعل پیش راه کسی و از کون مباد و بر لبش متن در روی چنان گرفتار
 که آرزوی ادا و اشک شمس زبان دارد و بهر سخن که کنی خویش را
 نکسان باشی نه کفنی که دلی بشکند پشیمان باشی چه بال
 مزع که کر غفل روزگار است ز نور و خرقم و ام کن کز زبان باش
 کوی عشقت این مر بارز است لب به بند انجاریان در غایت
 نالم و بر من نینجا به کسی در جهان یکدل مرا افکانت و درین
 کافران هم به ام یک کمر نیست ز تار است غم کو با کرم
 در جهان به یکدن در جهان غمناز است **دست** **دست** که خود را طبع
 مشهور است که ز کاتر است کین و کین است جن بش در محول
 و متول از رجال محول خوب بوده و مصنفات متعدده در مرثی

۳

در بعضی نسخ

و در روز جمعه در تفسیر قرآن مجید در روز قاضی میفادی شریعی نوشتند که
 از روی تحقیق در فرما خدی در کشته و در دهنش را بر زلفات افکند
 مثنی ساخته و در کوفه و در کفایت و در دکان به در شرح عوامل
 قاضی خدی است و فرموده نکات بدیه و تحقیقات بدیه در خور آنکی ب
 جمع و فراهم آورده و در آن معلوم است که خدای تعالی در کوفه و در
 نماند سپیده و نماند خورشید در عهدش بر لبش و در خنجر بر لبش
 تحقیقاتش را به معنای و بفنون معرفت بدیه و شنبه پشته
 و آنجانب در روز جمعه بر سر مطهر فای بر تو سیر باین صفات
 انداخته و در باب الدواب در بنه نزول ایدل مدخل از یاد داشته
 بدو از لایه ای گفت تفصیل و فواید مرجهت بوطن و ارف کرده
 و در آنجا سفر آفرین اختیار نمود و اجناس در صورت لزوم را می
 دریا قلعه کفش و بالاس پان کوه سمنی سفلی و این نظام که غنیمت تجر
 بر آن موقوف می آید و حاضر نظر حضرت سطره از آن کنایه نظر
 از آن سحاب است که نظر بسوال بای در تفسیر غزل خواهد بود
 از طبع شریف آنجانب در جواب آن نظم صحابه در معنی کین بنده غمناک

یادم آمد از رسول اکان عزیز اظهار داشت : چونکه کم کردید و در قرآن شریعی
 نرسید : فکر آن است که جمعی مراد است : مطهر خدیجه ازین آبا
 چه پیشه گوشت : بی برک که خوش رنگ در سفار داشت : فکر باری نفوس
 هیچ معلوم نشد : چونکه شعرش در بطون هر در بابها رد داشت : هیچ
 غواش نشد در حدیث یکدی : تا به بنیم این حدیث آبا چه در دربار داشت
 بیع برک که سینه سپرده و نهام داشت : با معنی و جبین و با حسن معیار داشت
 بهر یک کل پستان از حضرت شمس : چونکه در وقت جفا آن باده
 سفار داشت : رنگ کل پستان در دهانه پشته : چونکه در وقت حضرت
 شهادت عارض کل پستان داشت : بیع پشته بی کز حضرت آن برک
 زرد داشت اندر فغان و ناله های زار داشت : آن حجاب یکدی و این
 هم پس ظاهر است : این سخن را مدعی بیکر هر انکار داشت **است**
 و چشم سبز ظاهر من ببرزخ مدراطش است که همیشه تزیین نقاش
 بطعرا و سعادتمندی مطهر و فرمان اعمالش بر قم خود سحر سحر
 بوده و در سلسله معلوم تحقیق اخوند قد آقا محمد سید زوایا بنده
 که من در بر ظاهر او خنده تحقیق باد کوبه در غنایت عیال است در ایام

علوم از آقا سید علی طباطبائی بر سه نفر در جوار یکدیگر سرالفا
 و هشتم شبها زمانی که مشغول مطالعه حاکم که رسم طلبه است می
 گشتیم کبیر طاهر را بر آینه نازک مطالعه در پوخته را که در
 در سر سجاده میبیدیم و در وقت که بخواب رفته پیداکر میشدیم
 سه آن کبیر از روی میبیدیم با اینکه روزی در مجلس درس علی
 گفتگو در بحث در حضور او بناد سابق بر او کسی نمی آید و
 و آمدی از طلبه برای مجال گفتگو نمیداد و در وقت مفادش در مجلس
 می نشست و کبیر در مرتبه فضا نشسته در با بقدر مقصود میکرد که در آن
 او آن که کتاب از تفسیر نکشته بود چنان استغنائی از این صفحات
 در میان سلفه است آقا سید علی هم آقا سید بر پشت جواب داد
 و بنویشت که مگر فرزند طاهر در نجاریست و از روی تحقیق گنبد
 و هشتم آقا سید عزیز الله طالش در سینه جلد میرزا فایز است
 و آنجا در عهد فافان جث مکان می نشست و همه را می خواند
 ممالک ایران در دور محله طهران مسکن اختیار فرموده در ملک فقه
 و بندار هر چه فضا نفیس شمار میرسیسته هم تقریباً در حضور او

آقا سید عزیز الله ابن آقا سید کبیر
 در فضا فافان می نشست و فضا
 در زمان آنجا

فره رس مقام داشت و بطریق و صدق انی طلب مشغول
 کن ب ناسخ التواریخ در جلد قاجاریه بر مان قاجار
 چه در اینجا آقا سید عزیز الله طالش نیز در مرتبه
 در کان محفل سلطان و در سلاک مجتهدان
 صاحبان حکم که سینه مصلحتی از مصالح ملکای پنا
 در ۱۲۲۱ هجری که ششم ذی قعد و در سلطانیه
 انجمن و اجتماع فرموده بجهت اندیش و در قوم است
 بت ششم و فضل علمای زمان و آنکس فضلها
 او آن آقای مجتهد محمد صادق طالش است که
 فضایل و کمالات صوری و معنویش در صفات
 وی ظاهر چه آنجا ب الله کشف حقایق
 و شرح و قایل فرموده که بمقیاس بیان
 انبان میتوان منتهی خاتمه رساله محضش
 در کلام بالله عرب سمات بدین عمر از نقایس

چنان است و مولود و منشا وی فریه برادگاه
 من صفات لنگران بوده و سکنش اکنون فریه
 بنین دار الله ماره و بلکه است چه آفتاب مقام
 مراجعت از تحصیل علوم به امکان رسیده
 در موم میر کاظم قالی طاب ثراه که حاکم آن
 بود مانع از عبورش بصوب وطن مألوف کعبه
 و بقضای سیره اجداد احمادش که محرس قوانین
 شیع بوده اند قدر او را اوجی بشناخت و چون
 عین شمرده در حیطه کفالت و جوار رحمت
 خود مسکن برایش سفر راحت چنانچه حال
 روزگاری حبیب و عینی کو ارا دار و چه کعبه از
 وفات میر کاظم قالی به خلف نشین
 میر سلطان احمد قالی بیف ملک که دجوه طلب
 شیع فرزان این فامدان و پیره زاده مروج شیع

بمنه

بجمع اقر الزمان فامان مغفور صاحبان مفتاح
 ملاک ابرار است نعمت موردی بدر براساس سقا
 و این الی زمانه در کفالت جمیع مقامات
 و آفتاب را از زمین است خوانین معظم الهم سعادت از
 قبیل عشبات عیالات حضرت ائمه موصوین با قدم دوم
 کشیده و اکنون نیز لفظ طواف مکه شعله از راه کربلا شایسته
 سفر مساز و در حلقه های لبادی عراق عرب و حجاز
 سکه اند قابیل سفر کرده که صد فایده دل بهره اوست
 است نه ابله است و درین راه صدر کسریه شیع محمد باقر
 که در از راجه فضل است که از غایت تجرد در علوم معارف
 معانی است و سماعیت است لطف بر او است بهر علم را
 افتاب فتنون فضل را جامع کنایه و به صاحبان و ملکات
 لسان در حق و خط به خط نماید و بهات نشین اثر نفس
 آنها سازد و به زنی خاطر او لکری بنصرت حق لفظت و کلام

معه

جامع شراذ با مات عاتق تاسس جین گردن و ده سال از این
 پیش خلف کشش بریزد ابرو لعل را در سینه خناب قرار داده
 و دواع آن بده فرسخ بعزم نقیض استانه رضویه بطوس رفت و اکنون
 با عزم مجیم در جوار رفته ضمیمه آن امام علی مقام مقیم در عیال کدولم
 شرف اندوز حقیق عظیم پیش و هم در مکان خبر که با مرعوطه و دیگر
 طبعه و امانت جعفر کز کان انقباضه سینه اشغال دارد و نیز از اهل
 یاد کارش را از قرار که زلفات سافین استماع میرسد لمانی
 شیراز بنصب امام شریقا این روز از بر علی شرا از این روز الله
 روز کاری مینا در آنکه خطیره دارد و از آن نا قابل است آنکه بدین
 غیر سه روز زمانه در طلب موقوف است الفقه الشافعی فقه شرا
 و کبر اقبال ایراد در طالع بسیارند فاقه در دست در بار آنکه
 کسب لادن هرگاه بهوب آنها دست اندازیم و شرح احوال شرا
 سازیم این لدر افاق کتبی شجره پرورن از اندازند و این محضر
 مطول که در ازون از حیز تدوین و شرا زنده باشد و این حد
 با بقدر که در ثبوت مدعا بوده اقم کافیت انکاجیه و تقسیم و شرا

بزرگوار عالی بگوید

بوی می

طلب عجم در بیان انقاس مقدسه که در این مامن غبار سکن
 فرموده اند و آن مشایخ عظام بسیارند این بنده اعتراف
 معانی احوال جذبی زلفی را بعنوان محضربان می سازد که
 لذل سواد بهشتی و بقا شانه بن محسن است که مرفد سطر
 رو بنا بر آنکه نمایان جماعت محال است یکی لشکران شوازه است
 در محفل موسوم به نگار واقع و همچنان از قرار ظهور آثار اجنبه
 بوده در آن معلومست که در قریب سواد عظیمی بوده و الله ان در آن
 من قب و مضافه عفت شده در کتب حبس شوازه و بسیار در شرا
 از جمله چهار صد و هفت نفر اصحاب حضرت رسول صلی الله علیه و آله
 و باقی اکثر اسل سیر زمانه که جناب پیغمبر در سال مقیم در شرا
 بفرمان و آجب الله و ان ملک اکبر و عدل کم الله مغام کثرت
 فعلن لکم بده بعزم فتح قلعه خیمه بار از در و چهار صد نفر از شجاعان
 و لد در از مدینه مبارکه حضرت فرموده عفتا شانه رنجب مقدس
 مباحی دستور فرمودند و از کرامات مرفد سوزش آنچه که خبر خود
 نموده است آنچه در شرا و شرا و شرا و شرا و شرا و شرا و شرا و شرا

معبود

در

دست بر زمین می کشد در آن احوال زمرات محوم می شود و مختصر در آن
 احوال نظارت مزاج معین می شود و نظریه محمودی بنفید ایشان محال بود
 بر سر ضربات کتک با قریب از دور شناسا و توشل جسم در برود
 و قوه گرم باشد و از اجزای قطره عطش را نیز برابر آب در یکبار
 فرموده و این سبب در چنین احوالات بدان احوال بودسته معلول
 در قوه مجربات است و از آنکه مشهور است که عکاسه را در انواع است
 موقوفات و قوه مشوب برقه پنجاب و لیدر جات است منفاش
 باین نادر و بر آنکه جوایز که بعد از وفات وی و در آن کشتن
 این مکان که از اولاد او نظر می رود موقوفات بهر در آنجا استوار شده
 و وفات یافته و در آن مکان به خون و بنام عکاسه بعد از هر که مشهور شده
 باشد چنانکه در دست سکه کابر چنین است که خود را در هر جانب
 به نسب اهل عظیمه خود میبازد و موقوفه بمطلب است که ترفیع و جود
 جمع در سده احوال پنجاب موقوفات در یک ملک میست احوال
 در قرابای خاص و غیره که از آنجا برین اندم آمد که از ایشان در احوال
 و نفوذ کرم در پیغام ذکر شود که از آنها مرحوم و مخور آخوند ملا عبد الله این شیخ

رضی الله عنہ است که در عهد جنت مکان بر مصطفی خان در
 لشکران افغان و نقدی از مضافات و است و در
 علم و فضل است عند العلماء است و از مکتوبات و صور جمالی
 مرافعات بر خط آن مرحوم عالی درجات چند طغرازیات
 شده و از آنجا معلوم است که از قوت و بنداری و از
 خشت حضرت باری عز و جل بنیالین همه جابج
 در ساری پیوده است و در خط و ربط و املای و است
 به نظیر و به است و در شمار بدست قبالتین از میان
 می رسیده است و بعد از آنکه در رضا است مرحوم محمد بن
 که اکنون سینه سحر در شهر لکران در ملک ارکان
 شریفانه که استای است سرانجام فرموده اند شک است
 و از آنجا است و حسن جنت از شایان حشود و مالون
 انظر و در کتاب است و از آنجا است و از همگان باله و بر

فهرست تمام ستون‌ها که مغلان که در وقوع مفتح عفاش عبد الرحیم در قبه
 کفار کفارین و بنابر آنکه استوار است که در بیان قوم کفار
 واقع است اما عقیده مستقیم است که این روضات در کفار است
 بنام عفاش مذکور است و اقوال امام است روضه عفاش نیست بلکه
 عفاش است که در اولاد و نسب انصاری و لیفام باشند بای
 نسبت از کثرت اشغال حمزه و سرزک کنند است بزرگ
 در کتب سیر مذکور است که عفاش عبد الرحیم در زمان غلبه
 اول در عسکر خالده ابن لبید در عرب طبع این جمله که مدعی
 نبوت بود شهادت کند است و بنفذه در نواحی بزاویه که آیت
 از میانه می آید من قبائل عرب واقع شده و مدفن آن
 بزرگوار در همان شهر اتفاق افتاده است تفصیل این واقع
 در کتاب روضه العفا و حسب التبریر در جمله حالات خلقت
 او بکسر مذکور است و برادر آن خارج از موضوع این اثر است
 لغت که بهر تب معلوم است که این روضات که در این اثر است
 عفاش

عفاش عبد الرحیم مذکور است شهرت از آن اولاد است که
 به در منزل در مشرق از دیار عرب گشته و آمده و در این مکان
 بعید مسکن بسته و آنرا از احباب فرموده اند و همگی
 علیه السلام جناب سعادت مآب تاج الدین ابراهیم
 مشهور بشیخ زاهد این شیخ روشن است که مرقد نورش
 در بورت مالونش در شیخ کران خانبیلا مطاف جمله معارف
 و عبادان است و ناظم در دستور کتاب حسب السیر از کتاب
 تاریخ صنفی که مفاصل احوال در ابراسته و سنجر حبس
 و نظام داده که شیخ زاهد قدس شاکر است و در شبیه حال آید
 کتب که باقیه شبیه حال آید این است که ذکر است
 در کتاب عبادان کبیران در ضمن مطالب مطلب چهارم که
 و نسبت خود به حال آید این به تبه لطیفه سلطان حبیبه ابدی
 من بودند و سینه شیخ سلطان حبیبه بر سر گذار از افعال است

در کتاب کتب که در این شهر و علم است

شاد و دلدار و برادرش بنی که از کشتی عبده آفاق تیره نشنا
 بر سر لغت کتب و تاریخ و احادیث و بطون و زینب
 و صفای شیخ زاهد و محو و شحوت و در آلودگی این بحر
 استغفار با مینه میگوید که اگر استغفارین تصوفیه شیخ صفی الدین
 از دست که بر تو طاق بنیادش چون قباب از شرق برسد
 و در شال با قطار آفاق و در نادیده خشت بر در ده و شربت
 آنهمه صدق و ساد است و نزد اهل سیر منور از و طهارت
 که شیخ صفی الدین در مایه که آنست محبت الهی در بحر خوارش نشاند
 شده طالب برزند کامیاب و بیرون از دست و محبت شیخ صفی الدین و شیخ
 از کفایت کتاب و عبادت امدی رسید به هیچ یک دست از ادب
 نداد که مرتبه حوزا از ایشان برتر و به چندی از صفای شیخ صفی الدین
 با و از وی بفرموده است و در غایت نزد و هر عبد که فارسی که
 نارسیدن و ادب است و به عرض احوال و حوالت و غایت
 عبد آنکه در جواب گفت که ای عزیز امروز در شرق و غرب عالم
 جز

غیر از شیخ زاهد کس که می شناسد که ترا بطوب نکلان رسیده
 بت و شیخ صفی الدین بنی از اهل و در و برادر محبت
 نسا و به غیره کلوزان و طن مالوف آمد و مدتی با عشق شیخ زاهد
 منزل در راه جو یا بهی بالذخیره در یافت که شیخ زاهد در آن در
 حدی که کران که به از طریق شیخ زاهد بنی کران است در سجاده
 از شد و سخن دلو علی نامل و فصل شناس که شدت سواد و
 کمال داشت بسیار و دشمنان و کینه کینه کشته و آمد و در آید
 شیخ طاب زلف و فرمود که نه نه ساد و در ساد به تربیت شیخ صفی الدین
 گویند که از درجه بدرجه ترقی نموده تا اینکه صاحب مقامات
 عبیه و جامع کمال شد و شد و در آن فقیر فرشتان
 انوار هدای شیخ صفی الدین در برای فقر و فقر و فقر و فقر و فقر
 در حیات کمال شیخ زاهد به یک از زمانات کرامات خود را که
 به بی فاطمه نام با کشتن به کشتن که کفایت در آید و دو مقام سجده نشینی
 و احترام این دینی را با و رجوع و حضرت انصاف را در پس
 داد و این واضح و ثابت است که لطیف مصطفی رضوان الله علیه

و حکام اسلام نظر باضرام استید جلیل شان در دست دارند
 و در کفایت چنان آنچه الله آن منه دال و عذاب مکرر بر سر است
 بیا اینکه هرگاه کسی را بختی هم روی و در زمانه که با شکی شافه رویان
 جنت عاقبت باطله از دل رجوع نماید و بجز اگر شکم کس مار
 و با جز بکر از حشر است و در لقمه و غل شو بر مرده سوزده و بختاب
 تا بنام رشت آن بامه از شکم کس در برده از در دقان لغت
 صدق بطلب تحقیق شده است و طرفه از اینکه در راه است اچری
 این بنده و خوف در کشنی با دانی عازم حاجی ترخان بود با ناضا
 بر حسین نام با دو کبی صحت از با شخان در بیان رشت ناضا
 بغیر که که سال گذشته بکار در جوف کشنی شد او بشکار شد و علیه حاج
 هر چه غلغله شد که مار کشند مار بسور افی در بر جوف کشنی را نینو شد
 و نه آرم همیشه از آثار منو حسن در زبان هلاک خویش از منش و دوجند
 دین حکایت که است با شخان را بچشمی افراج مار کشنده و دند
 کهم که کشنی را برده در دریا گامادی با شخان که سیه درم چن کیه
 محاسن کوه کنار رفته بکار که بگذرند مرده با شخان بسازم اتفاقا زمانه

۲ اما درین اما گفت از زهر و علف
در حق این زهر بود و فرج بخند
و در آن زمان خود میکرد

هوام بتدوین و تدوین و تدوین
و تدوین و تدوین و تدوین
و تدوین و تدوین و تدوین

عازم بند استار ابعوم کشنی را ز دریا پنجشیک که ده باب
نمایان است لکن افاضت انداخته و خدایم قبول جمع نمود
افزار کشنی بچند ناکه دیدم که مار ز سر کشنی بالدرش خور ابر
انداخت ناضه کشت که هال سبقت بکن رفته و فایزنده
مخوم خنوم **خیم** در زرد لود و جفا و از شیروان عادل شجاع
که در سال کشت و قیام زرجوت نویسی آید علیه و الله بدست ایام
در قیام حضرت امام حسن بن علی علیه السلام قبول فخر ایمان
و در قیام انبیا در اوت نام نسبت بآن امام مجتبیان و خلیف
شایان در خدمت زاده پیغمبر آفرینان سیده شسته و الله کن
قبلا در زریه میرمن جمال استار که حال داخل حوزه مضافات
هالت ایرت است واقع و اما که انجوال اردات نام لبب باد
دارند و کلمات او که معروف بجهان خاص و عام است اینکه
معلوم اطراف و اکناف در زمان چهارموش مضرب زرع است
مرغه از قوم شناسه از خدایم که از دست خدای در حین انجوده
در حول قبرش گرفته و انجوبهار مثل نبرز شیده و سخی در قبر او

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

کند آشفته و بعد بر دشته بسیار خوششان برند و با آن چوبها
 در دریا نمرود کشیده و در آنها قدری از زمین را خطا کشیده
 که در نزد دریا نمرود چوبها را سری لغب بر زمین کرده و در آن
 لکیر را در بالادغم و متصل بهم بصورت کمان می سازند و در آن
 هر چه در آن زمین باشد در زیر آن مشابه کمان در درون قرار می
 نهند و در آن شب چوبها را در فضا می طبعند که بهمان زمین
 ناپسندیده اند و این امر حتی در بزرگانات و پادشاهان و قلع و
 رست بر آنها عیبیه و حمله بهین باقی می ماند و در آن مجرب است
طریق در ذکر مولود و احوال و حال آنهاست به آنکه در زمان
 بس و در زمان و در آن زمین و چهار نرود و عیال و جنب ازین
 وضوح و هشتم در آن که از آنکه طالع و صفات روزگار و حال
 و نمرود و آن از بسیار بعد از آن و این باشد که آخر چند نفر از
 اقرب از زمین منسوبه در این اکنه در گذشته اند و بعد از
 بخیر و نیکو کار می انداختند و در آن میراثی می خواند خلیفه است که
 لب کتاب به بیت است و در آن بزرگ است و این علی بن ابی طالب

است چندی از این باب
 در وقت و وقت

علی بن ابی طالب علیه السلام میرسد و از آباء کلمه ایشان بجا
 علی خلیفه است که موافق فرمان فرموده میکان است و عباس
 که در سال هزار و هشت و چهار هجری ماه ربیع الثانی شرف
 صد و دوازده و آن در دست او و دست رضا پاک کرد و در آن
 علی خلیفه منصب خلافت و ولایات اربعه ذیل است
 باد کعبه و در آن روزگار

نیز در آن روزگار

لنگ کعبه

در فرمان مطهر با این صورت سمت بخیر یافته است
 و آنجا در آیام غلبه عثمانیه با نیکو و بهر پنج به پنج اطایفه
 فایز بهر شبه شهادت گشته است الفقه عباسان خلیفه
 روزگار که مشهور و متواتر است قطب فلک جلالت و در آن
 و در شیر سعاد سعاد و بزرگوار می بوده و هم در قرینه خا خا
 من جمال الوف طالع اقامت و است و آن سلاله و
 اشرف ناس در وقت ترقی پسین شب طالب صلت
 با اسد پاک این حسن پاک برادگانی که مالک ایغریه گشته

و اسب یک مد که قند پیوسته در افاق است خورده هر نحو آه و خام را
 که فروغ غفت و لعلات از جمال حالش مبدحت بد کجالت
 کفاح در در آرد و از آن محذره را به سجاده زارت و شبانه
 بریم را پرده سعادت و اهل المواب و لطایف پیری
 بوی عطر فرسوده بر آید قباب از اوج متبذره و جوش
 منظره جاویده در اسلاف آباد نظر آید چرخین منوات است که
 بدر آن مولود خسته بر احوال آید بر یک نام نهاد هر کس
 اسب که هنگام ریحان ریگان شب بلبش بودت جات طبعی
 بدر بر آید علم غریب بکاتبین حجت بر افراشت در آن
 اسب یک نامی است خود را در تقدیم مقامات آن سببه زاده عیال
 مصروف بدشت تا یک طلیعه دولت نادی از افق بروری
 طالع و باقون حساب صوای مغازا مضرب خیمه شمشیر
 قباب ساحل و عیان در کان طالش را احضار و فرمان
 جریان انقباض که باید با فصد نفر از در و کلام بر سبب بار برسم
 مژگان رکاب تالان باشد در خیال اسب یک جمال آید و از هر

بفاق

بافاق عی یک پسرش در شکا حضور نادی معرض نشسته
 است ای دولت نادره آنهار انصب و زبانشکری و عکاش
 منصوب و عی یک بد در چندی نظر بوفات پدرش در
 حضوری مینای نوری استفا جسته و آبر بر پرسی تمام معززه
 و در استقام لازم خدمات شایسته تمام نموده جمال آید
 به سبب هر بوی فرامیگ خطاب فرموده فرامیگ در نظام
 نادی آباد و ظالیف خدمتگذاری اقدام بدشت تا یک
 در زمان استوب و عثمانی سرگردان عا کر نادره در مقابل
 هجوم لکرتیه ناب سفاومت نیا و در روز بهریت یکذ است
 در آن حال فرامیگ نبات فم در زبده هسته خود را بخوبی
 بجهت ان قبال بفرموده معنی بجهت رجوع و هجوم عام فرستاده
 بر لکرتیه کعبه و جانت لکرتیه را نکست داده نهم است خسته
 بنابرین فرامیگ در صفارشاد است نکست ناکسته و از
 الطاف نادره در مقابل این فتح عظیم بازنده هر زمان
 برای سرگردان و نیز خراج مضاف و انانیات معززه

کهید چنانکه اینقد تم از موافق همان دستان قلعه بود که در کتاب
 تاریخ نادری در دفع سال هزار و یکصد و پنجاه و چهار هجری است
 تحریر یافته و قراپاک نظر بحسن خدمت و استعدادهای فائز
 مخالف بخطاب خاندان کشته و محبت این فرمانده صادر کرد
 محال الوقت طالبی که مطلق همیشه در عبارت است از فرزند
 ایل بیستون که در شهنش برست چهار طوطی و به پیشان خنده فرخانی
 و قبول معین و فرزند کبیر و پس از آن فرزند خان طالب است
 افرای نادری کشته حبیه مرضیه افکار ضابط برادر کای
 که بکشد لیکرش در جهانه فالو زاده اش سجد یک این
 بعد از اول این حیدر بود بعد از او جت خود در لود هم در تقریر
 انعام فرمود و جندی کشته شد و زود به است رایحه اش به تمام
 ذرات پادشاه مرصطی خان در کتم عدم بعرضه و جود قدم نهاد
 و از زود به و نمی در بهر یکا میری یک نقیصه برسد الله پاک
 بوجه آمدن که اکنون در سکه ایشان سوره می شده و یکا و جوی
 مستجاب از نهاد در عالم نهیست الفقه بر فرخان در از آن طالب

جبل و بدن نزاع و جدل تمام اخبار طالش را بدست آورد
 و کای که نزاع جزوی از داعیه بنی عامس بکدرت برسد
 در الحفاء غایبه آن می کوشید و آن شایسته کامیاب بایام
 زندگانی خود همیشه بابل بشود و عورات مستعد و بهیچو حاکم اس
 برده در خواص اولاد و افتاد او هنوز محمول و معمول است و محاسب
 نه نفر اولاد و کور خدایه و زود جات منفرد نوی عطا فرمود
 و چون ذکر بفضیل بهم موجب تطویل بود پس از آنکه مرصطی
 بعد از بلوغ بجهت شب فایک در نالغ غیب در ندر رضایان
 سلسله انداد و آنکه بدعوالی دار السلام شهنش از رحمت آباد
 عالم خاندان بنزست برای جاده انتقال خود تیم ذات
 بر مرصطی خان این بر فرخان است شعور از نوای لطیفی
 اکبر ضمیر بر روی کرد و منوره بهر کاری جواب اندیش پیشه
 ز بهر فرزانه در پیش به بعضی کامل و بهر صاحب شمع و طفر
 و بر ارمحاب بر صدق این مقال حال فرخ خال آنفرزانه
 مستقرت آل است که از صحایف لیل و نهار در غایت شمع

داشت مبارک باشد که اینجانب موافقت نمود و برود را بدین
 در پستی مرافقا حال بیکانه و خویش بود و بیک از جهان
 طاعتی طریق سبک را پیش و از راه اصل بیک برای عموم در کمال
 در برادران خویش بهره و طیفه از دود که کفاف پیش معین فرموده بود
 و در کمال برادران متعلق این بار که خدا با ان عالیشان و خویش در ان
 خبر از پیش از اجماع مجلس سید فراموش می کرد و برود حق معصیت
 بخیر و عقول لغافه ایشان معقول بدست و در آن از شورای
 کبرای اینجانبت خواطر خیر خود را بخیر نکلف نمی گماشت و آنرا می نمود
 نامور جانت بود این لشکر را نمود و باین روش عموم سرحدات طاعت
 بحث اعتبار آن قدوه اصل دانش از دنیا چال ای باله و کمال
 فکرم در آمد و بلکه در اوقات هیچ و هیچ در سلطنت ایران خدمت
 غنیمت نمود و باین هزار محمد و دود در با فضایی کمال شایسته در آن
 رشت را بخیر که چندی آن بلاد را تصرف و در آنجا نشین نمود
 که بعد از آنکه در دستوار دولت آقا که خانه آنجا را از راه فرات
 و کار در آنجا و در جهت و بجهت وطن ماکوف آنکس مبارک

نمود و این مطلب در آنجا بجزین جنب را فیه ثابت است که بعد از
 اعتراضات آن در آن مدتی که در حال سر کشان از آنجا آن لغافه
 و در آن معطلی دست از آن بکمی و باج طاعتی بدین نفسی
 در برادران ابان می بود و آنکه آنرا در سر برادر بود و در آنجا
 شاه از طاعت دل در غایت خاطر لغافه و در آن عقیقه اسلام را
 و جهت خاطر خود ساخت و در آن از برادرانش سر طاعت بیک را
 که در فلک جلال و در آنجا هر که از آن در بری نمود و باین
 خواص طاعتی در کمال سلطانی فرستاد و عقیقه نگاه داشت و داد که این
 و عزیزش بر سبیل ستمار در المیزان رکاب هادیون باشند تا کمال لغافه
 در این رشت در حضور انانی آنرا کت بوده باشد در خلای این
 احوال بر منی از معصیت طاعتی که چوسته در عهد و خلای امر ابان
 خانه در سر حد است این که می بود مستغرق سپاه شهبازی که نامور بکا
 بل خدا ازین فراموش بوده و عبور از مدح طاعتی می نمود که شایع
 عسکر شای چندی از ایشان را از آنجا در روانه حضور داشت ای نمود و داد
 که خواهر مجرور در حضور خود که اینجانبت را از اینجانب کت در بنده نام

حرکات این چهار تنفس بدین را تحقیق نکرده پس بی بر مصلحتی غفلت
 انگاشته اند و فرموده که برادرانش را که لازم رکاب بودند فرستاد
 و در حلیب کشیده چوبه نشسته و سه روز نفس آن بکنی باز آید
 عبرة لقا ظهیرین در دوازده روز آن بدستند و شنو از یک پسر شاه
 جنگ و کلک طالش را بر غم بر مصلحتی خان شنو از خان جنگ
 فرموده کمال نوازش در حق وی بدول داشتند از این پسر
 خان جنگ مکان نذر است فاجار به محاکران در بول دولت
 بناظر بدست و بجهتی متوهم و شفر کرده که بکبر سلطان روی
 رعیت بسوی آذول باز نکردند تا زمانیکه آقا محمد شاه
 خدمت خود پیش مغول سلطنت بدیدند و صفی شاه رضوان جایگاه
 کعبه و کس از آن انسانی در بار این شهر بار منفعت آثار هر چند
 استقام نام در این حالت خاطر و تسلیع نوازید و از و عهد دیان نمودند
 در باب مرگات روم همزمان بشان فرزانه و افکام بعمل آوردند
 اما چون آنزوم راجع و از در خاطر و شکست بان بر جان و قتل
 ناحی برادران غالب داشتند و شایسته از آن باب خدمت بدید

الانی

تجرب
 علی بن
 محمد

بدر برای قبول کردید و از آنبروی اهتمام نهالیت صورت تا شریعت
 رعیت نیز بر مصلحت انجام پذیرفت و با آنکه جیره پادشاه ایران گذارد
 انعام حج و انعام بر این معزز فرمود که جنو فاه و بقدری نزارین
 سرباز و سوار از هر طرف بر طالش ایضا بر بند و در نزد سرباز
 و پناهنده در صورت مرد و منیر بر بیدار استماع این خبر
 رو با مراد و اخبار بر ضیاء کور و با یقین خدای افعال است
 شد از باد کین آتش نشسته شریک زمین نشسته خیر و همان نشسته پسر پادشاه
 منو که آبا در اینجا مصلحت است اطاعت با در نزد او است و این
 شجاعت کنه بنیان غرض او ضاع روزگار خون مصلحت را منتظر
 و حقیقت کار را چنین اظهار نمود که حال کار با بنهار رسیده قبول است
 اطاعت خلاف شود و کمالی و قوت است و بلکه مقتضای کنه قویا
 شریعت حکم دفاع بر ذات است ما و ارد و لازم آمده و در صورت
 علاج ما این است که توکل با الطاف حضرت با بحال غرضه و توکل بقا
 بر بر پادشاه خورشید کلامه همراهم در روسته بایده نموده تا با تو سبک
 که سبقت غیبت و ناموس را از لطف کبر تواج مجرم و شنان اصل سلام

و اما ن زمانم رساییدن و آنحضرت آنکه بر ذیل صحیفه بمصلحت
خط تحت کشید افضل زمان و اکل دوران مرحوم پنجم حضرت سکا ن میرزا
ظاهرین بر سر آمده ی محمد آبادی طالعش بود و آنفاضل ستر آستان
صحت را بنگر و نام در آستان طالعش را با انواع شسته و بلاء ظاهر بود
ابا و اشیاع از آن نحو و عاقبت این امر خفا بین او و کله و کت
خانه بکنده و طالعش بجا سید و باین علت از روی فتنه ترک جای مقام
اصلی بخار و حرکت بصوب دارالمرکز فرستاده و در آنکال و ادا
جسور عیان آن بده و مجروح است و با قرضه آنرا بایستاقان آن شهر
فضل و کمال نشانده و او را با کمال عزت و اقبال در کاشانه خرد
نزل دولت و اقبال داده مگر ظلمت در حضورش بسته چندی که
انجاب در آنکه خبر غفلت در بید روز بروز بر خیزد و فضل و فضل
تفوق می کشد و کمال مصلحت سجده عیان مناعت چنان خفته
مذکور و کمال طبعت عالم عزت افتاده بنا که در آن فرستاده که از برای
اعلام خود میرزا احمد ماک بن میر طهماسبان را برای پند او و از دربار
امیر اکبر و روسته از راه حاجطرخان روانه و عقیقه نیز بپای میرزا
۱۰

سیر عر ضه و ثب و آینه عالی حمایت در عات نحو امیر اکبر
عر لینه و ابر عز قول مغفون و جمعی از عک که در سینه را که در حد
فا ففاس بکب فر با سینه مغفول بود بر کرده که بای ال بود
که طاهر بود بیک که آن در میان امر او طالعش بر سر و با سینه
با د و صیانت طالعش با سوره فرستاده و او را طالعش بک
عبیه در سینه مگر اخلاص سینه و زبان به عاک و ذنب سینه
نام آوران بر سر با خفا و در پای کش مکر که در بدو عا لیس
زبان بسته از غیبات او کلام آن بقیه بود در ده بن ال
مثاله بکرا ن و فتح فکله که حسن حسین فر با سینه بود پس از آنکه ام
بنیان قرار بطلبه سر حد ششین صده فرات و کاست انی
فریات عبیده و دمال نبوت مکن و عا لیس نشین بر ال شکر سینه
در صفحه طالعش در سه جا قرار داد که جمعی از آن و فکله گفته است
افاست داده و جمعی دیگر در فر کرمی او جاده و جمعی را در کرا
در جوار خود آنقرانه در آن در آن در عهد امن و امان آسوده
هو بر سر است بقیه و نشاء اعظم نظر بحسن ارادت داشته اند

فایست او اینست غزال بدین نامی که خوش مرانب نیست
 از فراز فرسود در گاه از کدویش اینار خوشی شبیه بر سر کاه
 در سیه کاه شبیه جنبه در جزیره موکوت کاهشوان صفای این دیران
 درم از مرنب رنات و نبات اقدام بر زبان طایفی در مقابل
 زب را که فثول قرار ~~مقتضی~~ ~~مقتضی~~ و از صورت زدم نشان
 بطراحی بسج صاحب القلمش کلاه و معن نظام سر بانه و بهت
 خرم نشان بعزم بلند و بهت از چندان فاده و در مان جبردی
 بنان در مدت هفتاد و در هوشون رسته شرح ره و کدو اکو
 کعبه شجر سبال شادانه فکوه را با قدر دینه و از طرز درش عجبه
 بر رفو شطری بخیر آید تا رنج مطول مسکود و چون ایجا مطلوب
 بخواهین قدر فضا رویش ره نهو فده که ز محی و بهت انتخاب
 بهت بر د چهار دشر عطا فرموده بود و آن قطب دایره آمال
 و آگاهی به از ختم ایام عهد و کامرانی و خرم خیمه خصال در این برای
 فانی شد که مضمون اینحال روحانی گشته ~~ایست~~ ~~ایست~~ بسیار بسیار
 ماره کین آب چشمه آید و با چهار هو این پنج روز صفت ایام
 از کدو

بر خاک دیگران بکبر چهاره در ششم شمشیران اعظم ^{۲۲۹} ~~۲۲۹~~
 از مرسل ربان و حکمرانی فانه صحت بصوب برای حین و جوی
 نهو سیم بر حین خان بن بر صطفی خان است که کاهه ایام از کدو
 ایام متفق اند در اینکه از حرم بصفت بر سر شفاعت مرموف و کبر
 جوت رجالات مرموف بود و در مصاف بصوت شیر زبان ایست
 داشت سخن سوار صفت شکر ایام آوردی ختم افکن ~~معمود~~
 صد هزار قرن سپهریاده در دوار دوار سوار سپدان بر کدو
 مضمون کن با سنج التوا رنج مکر ایند قار اعظم ناسخ است اینجا که حله
 فاجایه مرموف کشته ایست که در زمان مضمون بر صطفی خان در کدو
 سر حسان با مریدش بر حین خان با کدو و با شمشیران سر دوار
 ره باری و کدو خان بکدو که در حله و دوار حله طایف جانی
 بدین ناضن کرده و حله برده عینان و کدو خان و برادر شمشیر
 و کدو خان با بر بطایف ناحی اینه بدین است که چنین بر دوار
 از یک زن با سوار قید در مقام محاصره خود و حرم لشکر خیم بر سر خوانی
 چنین که هر یک مرکز جمع شده حله بر دوار زاده کدو و کدو در جهان

در حله و دوار
 در حله و دوار
 در حله و دوار

ذریست دارد و نیز کور و وضع قضیه صبیحه صلیح خان شروا
 برمان فاطمه یعنی است که آنکه زه را در زبان حبس فریب بند
 من بود نامدار بافتن قلب در انظار باشت هنر و قوت بازو
 پروان کشیده در ملک نمده است حرم بران خانه نظام داد که احدی برا
 از این بی روزگار جنب جراتی تا حال بنفقه انظار نه پوسنه است
 نقیب سل این حکایت در قریه که در لفاف معلوم بودت بختی
 به غموال چنانکه که در آبی که بر صطفر خان در رایت سقندل
 در صفات طلائش بر فراشت حدوق خان شفا فر که در آن اوقات
 اعظم امر آوازده با کمان چسود و آیه سلطنت بداشت در راه قیبت
 اندیش مایه صلیح خولیش با اینده مان که برز در کافه امکان
 که بر صطفر خان نیز قبول سؤل وی نه چیه گرفته او در یکم
 باز در وای خلف کنش بر خندان در آنکه که مرحوم و سوز میر کاظم خان که
 کنای آن درج و آخر پنهانی آن برج بود و در آن فرخنده عهد
 در جانب و اله بزرگوار بخت تمام بودک دشمنه دند و در خندان
 منسوب و فرقه او که آن منزلت چنانچه فرموده بود و بعد از آن
 بود

دیده و کار آرموده از جمله سرزادام قطره یک و سپردگر گوش بود
 لاله نیز در الزام رکابش سجن و سقر بعد از اوقات ان
 اوقات خمد صلیح ان معانی که در زیر دستان مصطفی خان
 سرودا بوی لب لغاری که در حکم شروان هر سینه ازین
 با و ف در شمس طرح دفتر با اینج خولش خارج از طلائش آمده
 در حال دشته هنر در پناه بر صطفری خان پس ایستاد و این خان
 معاصر صبیحه داشت که در افش برادری فروغ جلالش نشسته
 آفتاب برابری مسکدر آنکه زه عشق طاعت سبای بر خندان
 در کاران جان قرار دارد و بر خندان نیز بقول منتی
 دی من بنماد و بنماد از روی دفاق فیما بین است ان
 است و اما صطفر خان شروا را آینهی که بر در خندان
 در حینا بختان لبین کند تا کور فشت ده گاه و بگاه
 از خفا بر آنکه و با عهد و این صلیح خان را با سحاف جان
 و انجم و دید است سنانا حه در این بر حجت بر دین صلیح
 و بران بر تمام این تمام غمزه خنده سلطان را که در آنست و او

لاله خرم خدای من
 در خجسته

شهرت است و با نظر افران بویا مقصود سوز در لعل جل
 بکار معین فرمود و ما مورس باشند و نام در نکر معور
 که نیم شبی بر منزل مقصود رسیده متعجبین را کسبل بسوی من
 دادند در انوارت محذره مضمونه فاصدی معنیان با بصوب
 در کوان نزدیر حستان فرستاد و در کیفیت کار جنب انوار حرم
 ز اینکه این خبر شگفت خواطر من عظیم است و انوار حرم
 است هر آن که در سفر جلد است بکنی کور نام در در کعبه بکنی
 و در فابلو احضار نمود و است کور در بکته نازان صف کن
 با تفاق آن دلیر ختم کن معین و معزز فرمود که در بار راه بجا
 معانی تناب نموده برسم بخت کبری پس گذشته در بکنی
 در انصاف مجرور طبعه سپاه فنا بفرج ختم در آید و جگر
 شانه فرزند و شب آنرا راه با تمام است بترکت در نور
 و خود اقله همه زده رسیده و از در زدن فرزندین در فرمود
 آنرا این مطلق نه در پای فکته مشروط کشته در کار
 سی نفر ز حصار زو اگر ثواب و نهیه است غایب در کار با فرمود
 پدر

نایب محال دشمنان را مغرور که شبانه بویا معور آنرا بر شمع
 با جده نام سپاهیان دشمنان را فراسم آورده و قتل عام
 از بکار معینین رکاب سرعت نماید در حلال این حلال میرزا
 در نام نظر یک مطلق کشته و با حیدر در غلبه بر این اثر است
 و بباله در فرسخ این عزت بعل در درو شو شریف و در حیدر
 زبان نعت کشته و بباله مضمونه که این سفر شمع خطا و خط
 زمین فرای هر در است آنگاه چون بر حستان خوی بکن
 و طبع ننگ و است در مال حال مطلقا حذر زنگ و در حیدر
 فرزندین بکن در انکیز است برق ننگ و در هر خیز کوه و استقام
 طبعه فجر در سر بل کشته می با و نام از مع بول حله تا مع در حیدر
 بر صوفی نامون نایب در کمال بیا در حیدر بکنی آنرا فرزند
 نامور و فرزند بکنی رفته سپاه آنرا آورده و فرسخی از روی
 و بکنی است همه نمود در انوارت بکنی بکنی بداند با بکنی
 نام که هر کوان مضمونه و حیدر چندی ز درم بکنی نامور و فرزند
 فرمود که بکنی است جمال رسیده و فرسخی که تو است متعجبین را بکنی
 و با بکنی که بکنی

باز دارند و از آمدن خان بصفه سفان نیز هشتاد و شش
 سالند و از سبب این حصار است نفر که داشته مابقی نشان
 که یک سفان که از وطن خود حجت گرفته اند هم حضور حجت
 گشته و با کله مسلح خان مذکور خوانده و سبب آن نیز سبب آن
 مانده بود از سمت راست فرارین تا مورد فرسخ که در بولداری
 جنابش بر دوش شوالی از هم و عزم حرکت نمائند و سر کار خان
 زن محقق از ریختن یک رولان گشت و گوشت که آن یک
 در آنستقام کا می کرده که به کم سن فتنه فتنه
 خدمت می نمود و گاه این است در به کاری که تن بسته
 کوه اگر خاری بود کشته که ذکر سفره و بیفایرا اقبال
 نیک از مال حاصل کرده خود را خوشحال میداشت
 همینکه مجلس یک نمود از هم که دید سوار می چند از جناب
 بفا به شناسه که تحقیق احوال و کلام و سوار از سبب که
 که ما از جانب خان رویویم پیغام بجناب میباید بیاید ما
 خوانین بری واقع گشته و مانع رفتن ایشان نیز میباشند
 بان

بجای اوست

و این هم نیست که طفل را در شرک میباشند و آن بر دل
 معنی ندارد و بدنامی طرفین است نوعی دارد که لمحه باز زوفا شده
 بناسبند تا آنکه چار و ده عمل فعلی حال و احوال و آن
 سواران عیال و احوال که سوار شده به به نام یک است
 و از هر یک نصف فریاد در کار خان خود نیز بعزم سوار است
 سفان در آمده ملاقات خوانین را در کار مسلح و آن
 سواران بر گشته پیغام از در رسیدن خود در صورت خیال
 بهم در خورده و در وسایل فرام گشته اند که این کار نامه توقف
 بهمان که محذره مطلوبه به بدعا برده و در باشت که منظور
 باز فر صید آن تذرونا ز پرواز نباشد و خود را بتقریب
 بجا کشیده در اقبال حفر یک با جمع خویش از پیش روی احوال
 با دید که ایشان با یکدیگر از آن قطع نظر نموده که در این
 غارتیدن که جهانشه بعد از در خور بمقابل شناسه
 و هنوز نیز در کلام رسیده و از دهنه خود یک تفکات
 و ادب نزد ایشان در هم بر افشاده و با جمیع آن متوجه

و از آن شردی؟

شده و از این نظر فکرت که در کشت و کمر خن کب
 خور بر کجاست با و لیران میدان بیگانه که هر قصه جلد بر
 کعبه و آن قطره شوره بر یک رود و از نیم جراحی بقال
 اینجا که خور را بچه و بقال بقال آن با از دوج ابدل
 به گفته با بر کاب بر در بر ساحت زمین بجهت دیگر با آهوش
 نیک کشیده حرف عثمان سوی کتایب میدان کردند و عمر سلطان
 زبانش که این احوال بدید مانند قوب التی یکمان از او درود از
 نهالش برآمده یکانب میر خندان نرسن لغزش و متغیر بر آب
 و تا نبر بر کلاه رسید لغت عفا در کشتاد و در کشتاد بر بوی پای
 که همیشه در زبانشان آب برآمده و چشم در رعایت بود از این
 باز می ستاند با کلاه عمر سلطان این سحر است شاه را کاب
 و مرکوب هر روز بر زمین غلطیدند در گفتورت بر خندان با برت
 نهنگ و نخوت پلنگ بر آشفته به از بر انداختن رفیق بر زمین آب
 چشمت که همیشه در کاب میدان بر کشته از پ عمر سلطان بر
 بر فسان آنچه نزدیک رسیده و عمر سلطان که لغت خندان و هم

اینچنان میگفتند که
 در کشتاد

چون

خبره و ناله به خور را بسینه آب انداخت بر خندان بهر نفس
 خون که لیدیش ساق پای عمر سلطان که در خانه زمین بود
 بود هر ف ساحه نیز لغت زهره شکار از آن داد و عبد کب
 ناحی از نهر دران نزد پادشاه مدافعه خان آب میدان
 می ناحت که نهنگ حوش آنکه گرد بر با ضرب کلاه از زمین
 بر زمین انداخت و آب در را بوقی آب تا بهر لغت
 بر صرف در کرد و و عمر سلطان دیگر بر زمین را نکت
 و جمع در احوال طوطی میان جنبل بودند و پس از آن دیگر
 که در اینجا است اقدام میدان با رزت نکرد و لیران
 طالعش زبانه که خیم را بطل و طوطی را اصل لیدر زیاده سخن
 و نجاحت نکشت از اطراف زنگاه فراهم لیده بر کاب
 همچون پرستند و عمر سلطان با هان مراجعت حلت
 بر این افرات نه و از استغفار خانی بگفت و کریم
 از کوانا بر فم نیز کلاه که بحدقه چشمش رسیده فسل گشت
 لغت سرکار سرکان بایل مخفی مراجعت از آن خور و هم

در کشتاد
 در کشتاد
 در کشتاد

در خانه پاک با نهد بولرد و شستوئی در باب کتبه جای
 بر نقیصه کاب فایز کردید کارخان آن سپهر بقول اول
 و س غلامی که بالای از نزد ایشان بهر نام لثام حرکتی باین
 است صادر شده پس باین تکرار در سره معانی خود در داده و خود
 با اصحاب غلامی بمنزل آید آن نصیحت فرمود و آنرا
 مدت چهار ماه بهمان بقی ثابت و باید در در صغیر
 معانی پیوسته آنکه مرحوم مصطفی خان جمعی از عیال ایشان
 بر سر میرداد است آنکه ملک بستان در سال تقو مصطفی خان
 شریف فرمود و نامه مشعر بر اسم لعنه در کار دیده و لایق
 مصطفی خان که در این عفو و اغماض آن عفو و باین رسیده است این فتنه عظیمه
 می بود از این بوی کینه فرد نشست و آنکه بجهت او عین میرزا در تفریح
 مستون در مؤلفش تاریخ فاجعه از جمله است که باین
 اتوبیخ مرقوم فرموده که میر مصطفی کو با هنگام کفن در کتب
 از بوم جنوب و ایران بر عهد میرداد است خانرا نزد مصطفی خان
 نزد آن روانه و از او نیز آمده و مصطفی خان نزد آن
 الله

مصطفی خان که در این عفو و اغماض آن عفو و باین رسیده است این فتنه عظیمه
 می بود از این بوی کینه فرد نشست و آنکه بجهت او عین میرزا در تفریح

فرستاد و حتی از خون عمر سلطان بکشد این
 محض استباه است چه از زمان کفن کامیوان تا عهد
 میرداد است خان بعوب مروان نه نه محمد فاضل داشته
 و مقام ابد الهیجان میان در خبره کامیوان نیز مطلقا
 راهی بعوب میرداد چه از عمرین خدی از موم آنکه لطف
 وجه در عالم شهادت هنوز دارند بلکه صد در قضایای کفن
 تاکنون در السنه و انواه کافه حاضرین هایش نه کرد و نه از
 لصدی نقدینی آنصورتی که کند و اینکه این صبر بجز خرد در در
 حق و تحقیق این را دانست باین باراد و طلب جوت
 در بند چه اصل است ادوی تا است و نیز مؤید این
 مکرر اظهار است بیکه سرگذشت همه کار از کبریا شنیده
 عند است شفته تر بگوید این فسانه را باری بسوی زمام
 روم و این داستان بسیاران بریم آنکه در ایران
 این قضیه بینه و منوج چنین رسیده است که هنگام عدو

کتا کینا پسته

این واقعه مصطفی خان را در حال زنده بپایه باره نبرد
 ایشان داشت و در آنجا این خبر رسید که
 بعد از غنیمت امور آنجا بگذران لطف فرما شد پس
 میر حسن را با به نذر دکلش میرزا امام نظر را که
 نذر کرد آن بگذران جفا فرمود و کینه فاقه
 ساحت بود از خطاب و عتاب خویش که آنرا
 با جواب بیان نازیب فرمایند فخر النساء خانم و
 میر حسنان مطلع گشتند و از آنرا پرده حرم بیرون
 فرزندش را با غور کشید و کاشان را بپای
 که بنیاد زار و کمان چندی مهین بعد از جواب
 هر یک بهیمن گنا رجسته و آن حضرات باین
 نوع شفاعت خانم استغفار از معصیت است
 یافته و روزی چند در حیره قدس گردیدند و بعد
 هر یک معلق بخلیق برب رنبت شده باز آمدند
 و در آن

خدمت مغز گشتند لطفه انای دولت پیرا طوری
 به روزگات بر مصطفی خان زمان حکومت طالع را
 بکف کفایت بر حسان واکندار و در آن منصب بود
 و عطاء بهمن نرین و انعام خیر مرصع فرین
 فرستاده و در معنی بر طبایع متفاده برادران و خواهران
 ناکو را آمد و مادرین فخر النساء خانم نیز که داعیه
 ریاست داشت بکین نر زبیده و جانب و خزان
 کرشمه خاطر بر موفقت اصداد میخواست بنابرین
 غایبه که در آن فیمابین ایشان روز بروز آهسته
 یافت و هر یک با فتنه و از آن متغایره علمی از حقا
 برادر است که آنرا در کار بجای رسید که هر روز در آن
 انقلاب باب باز و دست بستر بر سر شفقان یکدیگر
 در آن گردید و حاکم روی نظر بملحی که نکل داشت
 در میان دست همانندین بود و بکوشید و باعث خندل

کتاب از آن خبر از آن

رتظام و دانشمند که هر یک قابل حکومت
 و الدین معظم و الدین وزارت و الدین
 محشم می بود از آنجمله از صف
 بن اعماس میرفتا و سلطان و
 میرامیر کونه پاک ابن بر طها سنان
 که از آن روز زبان مدرن شدن ممال
 مصلحت بود ملک و ملت بود و درین
 مخصوص از سفارت دریا میام
 مرزبانی و است ایران و میسایم که متعلق
 و است به بیروست و لازم اظهار
 نسبت به خود سردار مقیم شهر قلیس
 و در الدمار فاشا سببه اتفاق ممال

در عهد حکومت میرستان بهبه
 مرحوم برز امام نظر ملک از حضا من
 و چون مولود از حلال ابن لکابر
 فی الا حترام و لبر لو سابر بن نام
 بنام خارج از حترام بن لردان
 بود از زبان خامه را از زبان
 و در تمام در کشیده با نطق منفرد
 مقام می بود از حترام خدایون
 ابن الففار پاک است و در آن
 مو صاف دیده و جنگ از حترام
 چنانکه وی سبب لبر از رشادت

در دعای روتبه با بر حسان و بنا بر خدای گشتن
 با نیز کلاه تفک در آنجنگ در ^{۲۵} اسبجه
 مولود رحمت سید غایت پستون بعین طیفه
 ستمی از دولت علیه ای پیر المور کشیده
 و در بر طره حالتی و عجب خاصیتی که
 در غلاب بگشتن اگر کسی در را بگشت
 بخواند فی القدر از جای غلاب برای
 من است که جیب من و دلش بدارد و پیش در گزاف
 نموده که من بدارد در غلاب و از هنرهای جاد
 نالین بیا آید که روزی از آلام سال بزرگ و بزرگ
 مولود من نه از در و شهنش و جمل و جمل آن بجا
 مو با اتفاق بیا از پس ریش
 جگر

جگر نام لشکری باز در محل جزیره برادگار رفته و باز از آن بگذرد
 بر آید و در آنجا باز آید که در سرش بکوبد تا که در گشت
 بر سرش در آن بگردد است و از آن بگردد زن بر سرش بگردد
 و بگردد بر سرش و بگردد بر سرش و بگردد بر سرش
 طایفه را از آن بگردد که بگردد بر سرش و بگردد بر سرش
 فرستاده طایفه را باز در آن بگردد و بگردد بر سرش
 و بگردد بر سرش و بگردد بر سرش و بگردد بر سرش
 سینه خود می کشد که بگردد بر سرش و بگردد بر سرش
 و بگردد بر سرش و بگردد بر سرش و بگردد بر سرش
 با خمر شفا و آماد و استایش را از در و بگردد بر سرش
 و بگردد بر سرش و بگردد بر سرش و بگردد بر سرش
 رفت ششم انعامی که معروف است غایب پاک و نیست
 که در ملک عیان عهد ابالت میر و مطلق خدای نظام و است
 و آن موی بواتمی و پاک همیشه نصیبش در صفار فصاحت و است
 از بکنان میر و موی و موی و موی و موی و موی و موی

بدولت ابرار و محبوب می گشت و در ایام شمول نظری لطیف
و جمیع خلعت معرفت خرد و با سبزه چه آن هوشمند در حسن
خطاب و در جواب از طریق جواب و هر سبزه آداب
قدست ملوک مطبوع طبايع بود و بعد از آن نظری حس بر صفتی
در زمانی که در دل و کتب منسوبه بدر براسنودک داشته
و طریق نفاق را پیش گرفته و حتی عذر است تا با ما که در آن
خوبتر شده آن پسر که کتب از خانه آن خانی چهار کو در وجه
بدولت بعد از رسیده بود هر چه عظیم ملک را برای خدمت نظام
پیشکش است و در آن کوی از طرفای لشکر آن گفتند که از
ما همه سابقه ارادت نیست بدولت خانی و چه کتب حالا
از آنکاهان چه باشد آنمزد عارف در جواب این پسر
خلعت شکری نامه در آن خانه آن که بانگ خردی این
از نایبان اشقم که برای شاه بود یکس این که بدی فدای ملک
لشکر نیست که آنمزد در در خانه فرزند مسلمان بر صفتی خان
زینت بافته و سرکار خان در نظر حسن آداب و در کمال این

بخت که بر سر کز خدای بر خندان مرنج و لا اله الا الله سبتن فرموده بود و مرد خوش
 بسما و شجاع و صراف و کار آرا میبهرد و عمر بر خندان
 کای بسفارت و دولت ایران سبتن می کشد و آن
 امروز در مکه شریف و خراج طایف شاهسون از صحرائی میان
 دست و سافتن گرفته بدولت ایران در جات میبهرد
 حکم سردار و رتبه میبهرد و الله تبارک و تعالی که جنتان در
 که لطافت غالبه سر از لبه و طاعت و دولت باز زده بود
 در آنکه لم رکاب مردم بر خندان بر روی میبهرد و آن
 بر انجام دادن این قسم که سالی چهل و نه سال میبهرد
 رخ و از این بخت جاب سردار و خاسته میبهرد
 سرکار خان در امور و اوقات بدال طایفه فرستاده بود و نیز از
 شاد و لوی که بخت بر خندان و در آنکه کار باز از این با اتفاق
 بر خندان عازم شکار و اهل بیعت و در خندان و در خندان
 کله گرفته و جار آمد و بسما و آن آغاز شیر انداز بر اسب کرده
 و از نهان یک کران بر نه که در طایفه طایفه و از او از گوشت

حمله بسوی سواران کرد و آن جماعت پر گشت بگشت و در آرزو
 وسط میدان دشت کسم نموده رو بکافران چون شیر زبان
 و اسب نادر سر کار خان را فرستاد که کسی بسوی رو فتک نکند
 نهد و با بد این کار از بفرستد شیر گشته که بایشیر
 بقتل این کار از بدارت و زرد و هر چه نماند در حق رو عطا
 رعد و از مردم بر جبهه انعام رفته که گرد شاه بود و
 از کرب فرود آمد عرض کرد که این از قوه منند و با میل آمد
 اگر مشول سواران معزول بفرستد و کوبان من
 کاران قریه بسوی کوزه را طالب از سر کار خان شده بود
 در آن صورت شیر خور که حش و بنیزه عربی در دست داشت
 نوک رشت کر از راه که آن نسبت داشت
 بازیم است بال و کوبالسن را بالاد نده و انبار
 حشکین از دهم در آرد و به سرعت سوی رشت
 و آنروز در بنیزه را در زمین نصب کرد و پیش روی آن
 رعد

یاک باز و در کاران
 که با این سر کار و در دست
 که در کاران و در دست
 که در کاران و در دست

سارخه شیر بکله کر از چنان بخواست که ناکوش بشکست
 و آنکس عت سر کار خان و فایضه سعاد و با تمام خطان
 مفاد و شهادت فرمود و احوالات عت آن منبر بر در
 قوم در فرود آمد و آن برای حش را بر زمین فرود نهاد و
 رشت هشتم از جمله رعایای طالش بقتل نام این سخن
 کالش کاهست که آن جوانان لولیا و دلبر و شیر اندازی
 و نوک بازی به نظیر قوت معاف ختم پاک از دهم شیر
 قور کمن بخرد و هم از دهم شیر داشت و از دهم شیر
 عت طایفه از دهم شیر که حش و خورشید است و عت
 که در سال از دهم شیر و حش و دهم شیر و عت
 ناب کمال لکران بر حش و حش و حش و حش
 شنا که بر حش و حش و حش و حش و حش
 در حش و حش و حش و حش و حش و حش
 در حش و حش و حش و حش و حش و حش
 در حش و حش و حش و حش و حش و حش
 در حش و حش و حش و حش و حش و حش

ما یونان نور و خورشید است
 ما یونان نور و خورشید است
 ما یونان نور و خورشید است
 ما یونان نور و خورشید است
 ما یونان نور و خورشید است

رسم این بخت نامور و تابان / مایا مولی بیان جفت
 اجناس و خوش از کرم و کز و غزال / و شیر و پلنگ و بز و شکار
 از نظر رسیده و هر چه که بخت مغان میارید
 در این مورد نزدیک مکن دلاران / هدف کلوه لعل
 ساخته بنگاه ملک می فکنند در آنگاه / شفت نام و کرم
 بالدی در جفت زشت و در ریف جت / دان در بابی جت
 ایستاده بعد از قافایه / زبان در میانی بخوان سدا
 و نمایان و نوبه سمت و لغوه / زنان می بود در جفت نشینان
 از راه هر چه الحاح و بماند / کوزه که میر فراز در جفت نشینان
 در کلاف شیر و حریف میوه / اعتبار و نه پیرست بخوان
 ایشا نور زید تا آب که شیر / نزدیک رسیده در انوارت از جوت
 از پشت در جفت نشینان / شیر داده و شیر بر سر غضبان حسن
 کرم در آنگاه بخوان / کوزه و کوزه که به پیرست بیانه
 چشمان شیر و هدف شیر / نعلت من است و عموم نعلت من
 در جفتان بعد از مایا / بیان جفت و کوزه و کوزه که به پیرست
 بخت

بخت و دلفند که سبب رسیده / جوان را و کند و دبا کشنه
 کرد در این بخت بانگ / شک بخوان و کوزه و کوزه که به پیرست
 اند است و در هر چه شیر / اشکاف و انقا که به پیرست که شیر
 غلبه و دان جوان / دیر خجراخته و کار و کرم کردن شیرست و کرم
 از سر و جفتان / بزر آمد و دبدبند که زخم کلوه چاکه بخوان کفته
 در میان و چشم شیر / دفع کشنه و شفت که ایشا از پشت بر آورده
 شده است و این در / نشینان طالع مشهور است که به پیرست
 به پیرست که اگر هزار / لغو و کرم جوت مانده شفت به پیرست
 جمارا سفر و غمی آورد / نام براد کای نعلت و کرم
 این سر و شفتی / جان به است که در نعلت اندازی خطای بخت
 از نعلت و زویف در دست / و است و است و است و است
 و پنجاه و شش / مجریه مطابق شفت که سر و است و است
 قله وین بخت / ان شرف فرما شده و در جوت در منزل کرم
 بغضای نزل / جدول فرموده منزل نعلت ناما کشنه
 جمع کثیر از خوانین / و کاب و غرق و کاب و غرق و کاب

بگویند جمله حضار بیضا در بر خیزد و آواز دهد و آواز دهد و آواز دهد
 اندر می و سبزه بازی می نمود و هر چند بگویند خالی که بگویند بگویند
 معزول هر هفت نفر آقا نام خوشی اند که بگویند بگویند بگویند
 زد که نصف از یکا مانه نصف دیگر بهارست و جناب برده
 در احوال و فرمود که ده دهنه و دهنه با و ده الفات است
 بعد از خدای بن حوال جناب برده و لعلک در احوال و خط می نمود
 از عا می نمود که با این لشکر عیسی را نشانی می نمود و لعلک
 جناب برده و معز فرمود که یک عیسی بس که ششانی در بر می نمود
 و بی بی خیر اندر می نمود و بگویند بگویند بگویند بگویند
 از می نمود و آقا نام مذکور خرج با لعلک و حو را سجد باز از
 میرزا حیات است لعلک را بگویند و بار بار خد در محل می نمود
 رفت تا آنکه لعلک را در ده کعبه عیسی از شرفی به او برید
 جناب برده و غایت بخین از بر حسینان از لعلک و آیه فمود
 از نام آقا نام الفات و آقا نام و معز و لعلک این قسم انجام
 که بگویند خراج حله موصوف و بصرف و آداب بخند و در این

خدا

خطه خطه بسیار و افزون از حد احوال و شمار بوده و می باشد
 و این فزده حق از خوف الهی که ملام که مژدی بحد و ملام
 اخراج و از طریق احضار و آواز مذکور بخند و خشم و آواز
 داده شروع بخیر و خیر یعنی از کارهای که در زمین و آواز
 بد آنکه کار قطع و خراج خدی در حالش است که اکثر آنها در
 صراحت و تفصیل این فزده حق مذکور است از آنکه اول در آن
 که از جنوب و رفاه و در کانی محل بر سوم لقا بودی محله که در طرف
 این رفاه و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز
 آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز
 از میان و آواز که در این روز فات سکهای مرغوب و آواز
 قدیم از بفرست نهاده این و کفان سرکار را با نور حاجی و آواز
 صل و لعلک این بوده و با این حاکم سر قه و آواز و آواز و آواز
 لعلک و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز
 و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز و آواز

که هنگام روبروئی قامت و کونست حاکم قل طالعین بسند یغیر
 در آستر آنامه در چه آستر با که همزه و نا در لغت معنی بر گردان است
 آناخته گزشت هنگام که تفتنی خفت است انتشار را خوانده میشود
 غلغله شورشند و لغت بر زر کوه بلند و معلوم است که از همه دقت در
 و آردان است و آن خود جیب بلند ز ز حال دیگر چو لرزش است
 غریب فریب در جوان و لغت است و هیچ باب ز ز حال لغت اندر
 فور لغت اثرات عمارت نموده بر وجه و بنا ز ز آنها طاعت
 که ز ز یکبار چه سنگ در جسم هان کوه تغییر یافته و نیز آینه
 غرض و طبعش لغت زشت و زشت و زشت است و در حصول در وجه پخته
 از آب سرد و خوش کوار معلوم در شارب و آن کوه صعبه است
 محقق و مال است الله از یکطرف و آسمان از چهار است
 ز زشت بجه در حال حصان و جای در سبب دلی
 و از اولاد قدیمه در هنگام بیا که در پای آنگونه طرد گشته
 چنین تفتنی است و در کسم رجسته که بنابه نقل بزرگ فرام آمده است

دایره

که بعضی هزار فرد در پیشتر باشد و بعضی در سجده شدن کلید مای است
 در هر ایون آنگونه که کباب در دعواته احه شده و با طراف آن
 است و است و کافه آمار کاکان بخواند رنگ میزان ز زان
 کلید مای برای خوشان تر قیام داده اند و با اینهمه باز در هنگام
 باغ ز زان پارس است و این حالت ز ز لغت تحقیق بر پشته است
 و حکایت طرد گشته از بعضی معبرین استماع چنین شده که یک کاه
 سلاطین سلف کیدان مکن بیدار را در کفله به استه و آردا
 هزار و عادت چنین می باشد که در هر مجلس تغذی طردن سفید
 و ز صحنی از ز آب نذیر به حالت بول و در ز صحنی تغذی از ز ز
 آنچه که در در مجلس نذیر به یکبار و در طبع غنی است و بنا بر لغت و فک
 و اگر چه معلوم از قول این قول با در ز آمار در یکبار سفیدان
 ظهور آنگونه امور سراج استعدادی ندارد و آنکه حکایت کلید است
 محقق است که در عهد ابابا بر فراغان طالعین باشد
 به آنم حرم در اوایل عهد محمد طاعت سلاطین قرآن شسته تفتنی
 و در تفتنی مختص و محصور چویش قرآن شسته و ز ز با سینه آردا

نو بهار در جھنم بر می آید آنکه گشوده و حواله برای انداختن
 بر آن غنچه زینب داده اند چنانکه مستور به طبع نرسد که فواید
 در قرب امکان مستور و حواله نیز معلوم و مستور است و در
 مدت ممتد در محضر غنچه گشوده و تقریب کرب کاری سخت
 نشد اما فرزان جمله عدم از دستهای گشوده و غنچه گشوده
 قرار بر قرار است و این است در غنچه مستور و در
 که در آن زمان رویش قرین بر روی شمع بر غنچه کربان
 بر زبان حرکت کرد و گوید که چهارمین سبزه اندک کبر و
 سبزه آثار ائمه علیهم السلام در جوانی من محال است
 و گمان که اهل در جوان در آن وقت در فراق کرب
 و در نواهی تنهایی و سبزه در غنچه می بوده است مستی بگزیده
 چنانکه نظر بر غنچه امکان در قرار که مستور است با دست
 سبزه و به عمل می آید و در غنچه بحر در بر روی
 خود در امکان فکری فرموده و تعجبیل بن اجمال را از
 و لغز ز کتب نورانی بر انجمنه زینب غنچه است و آن چنان
 به انوار

شعر

بر می آید که در جزو چهارم از مجله بنوم کتاب افادت از
 رسته ای جلوس است به بنده خضر چنین مرثیه است که آن پادشاه عالم
 که بن شرفش زیاده از دوزخ سال نهو یکین بحب غنچه غنچه
 سبزه در نظر حصن می غنچه بالهام مالت غنچه فاطر در باغ
 بر آن قرار داد که علم کثرتی در جهان بر افروخته بر افروخته
 لای پادشاهی که کتب بجز از نه باقی بر اندازد به بنویسد
 اسرار است اسرار است زنده بر فزون اعدای به خضر
 که در خفته با در امان کلامی بکبر و عمره عالم نمی دهد در عدل
 معوری حب زاهد قند سلفه بغض و دشمنی از غنچه آید از غنچه
 برادرین سلطان نفع شاه در معرکه غزو با این عزم یک سبزه بحرین
 در دوزخ و در نهان استغیث و دمانا نه از راحت در رسل حلت بود
 جسدان فخر و بر شاک و لاله جهان بجزت احیا کرد با آن
 سعادت بنیاد مدت به مال به لب تقدیم اب انقال طریقت
 و فواید سرگشته در دوزخ که کتب جلدان جبهه کوفت قرار
 جبهه بزرگوار بر آباد بجای رهبر خطه منبر که در رسل غنچه زیاده از

معدن شهبان گشته اند که در یک امت بر اشراف ملک زلف
 اصحاب بدعت مصروف گوازی در همه در تقسیم باین در عظیم بهت
 طالبه از غار زبان جان شایر یکی از اصحاب از مقامی را حبه
 طلب حضرت نزد فرمان فرمای کسبدن میرزا علی سلطان روان
 و آن فرستاده عزیزت نهفت هایدون را با دال کسبدن سال
 نهاد و آنجا ب از صفر سن و فقه پناه اخفرت و عظم شان
 اصل طیفان و کثرت مجتهدان اندیشیده در همه که چند کانی
 بار و زکار رسالت شهب و این عزیزت را در جبهه تا خیر اند فین
 بصواب افرین است شعر محفل بود پس در دین و خیر و بیکر که بخت
 درین امر سبک و نشد شتاب زاده تا آن که آن بر تن است
 و این جلد بعرض نقاب کا باب ربه اما پسند به مردم
 حبه در خطه خاطر سلطان چسبدن در آنجا بارنه بجهت تو قی نمود این
 چندین نفس نفس با برزاعی سلطان مدفات فرستد زبان الهام
 باین پناه که شهب و آنجا کثرت لایزال آن فرستد که کثرت
 دولت که در باب فتح عزیزت نهفت بر اشراف و بانه بیک

بیشک

اما الناس خود را در جبه قبول نیده و آن جبه پناه را در پیش
 مقصد و مجتهدان و بدعت بود فرست داشت که باین بهت
 بهتکام و زمین و شایم را با فرستگش را ایام و بیدن است
 حضرت از آنجا است شعر پس از عمر حضرت زردن پناه
 زبان که در غنر خلاصی در آنجا که است اما زلفیه تا زنده دم فرست
 درگاه شهنشاه دم چه عمت و آن است در کار تو بهت
 تو سرور در تو بردای پناه کهمان دهان مراد و در
 جهان بهر سو که خلاصی تو به نای که کفین چو خورشید که کفین
 و بعد از آن شاه عالم پناه بمنزل هایدون مر جبه فرست
 در عینکه شعر ظفر همه و اخفش با ربه سعادت چو دولت
 در کار تو با آنک روشن باین است حمت برای جواب
 و بعد از دست که کفین که از پای دولت رکاب بر لکه
 بکف آن پناه نقاب که کسبدن روان شده که امران
 بند سپرد و بخت جوان و برزاعی دال با جمعی که کفین
 کفین مرکب علی است بیست نمود و پس طی معده درین است

در جبه پناه

در جانب بافته سر جفت و سر و لبه از آنکه مویک جاپون برادر
استار را بر نو و صول نکند لکن شناسد دست پنهان بر کرده و آتایتر
سرمه در درجه کمال هستند او کثرت بنا بر آن بخشیده به افتخار
در محوای در جوان طریقت شدن انداخت و پس از آنکه سلطان
نوابت در بنای نازل شود بر اطلی که در کد ابل برج در سبیل
بخت ایدم لغزت انجام بصوب در دس در حرکت اید
شکست ای خطه منزه که کوه و بادست و خلوت پناه و برادر
سند حضرت شیخ صفی الدین در سایر ابا و شیخین بود است و مقام
لذم الله عزله دست بن جاست بر آورده و زبان بسؤال ای جاست
بکشود و در دی نیار ز زمین سوده و کجاست همیشه مرد و بکه داشت
طلب نمود و سر ضد یو جاست کثیر علی حسب اماست نژاد و حبیب
در آن شهید واجب الله عزله و مطاف اکابر پناه کلام و در آن
وزاب زردی نیار به بر و در کاجبان کشت راز که ای بر
ز غرض و فهم و قیاس سر از در عهد و پاسبانی قوی باج بخش
مویک نظام بر آورده حاجت خاص و عام نکریم دست گیری و نام بر آورده

از ادو

زاده حبیب چشم به نیاز و کراچ شایسته بخشیدن چه کار
آیدم مویشی زن آنگاه اعزاز خیر البشر بحق امان آشتی عشر
بر دل شیخ صافی صمبره بر رخ غیرت آفتاب منیر صفی نام
صفت کز شرف حسن لب و زبان ز بر خجسته خدا با بدعنان
اسل بختن بخت نام برزگان دین که بخشی مرا نصب کرد
بر عهد دولت دمی برتری حکم جهان ز فرزند کنی
مهر از اسل بنام کنی بشیر غرور و حرام جهاد کنیم دفع جهاد
شرف ده و چون او در لاجب و دایره غیر فیض انبار بود
آنکه است روی نیار ز زمین بود است بصوب نزل جاپون
رأب زلفت بر افروخت و در کتب حبیب البر مردم است کرد
انزمان و سرور علی شارب صاحب بسیار و بعد از آنکه
جا کرد و بود که برادر دسبیل است داشت و بعد از آنکه طالع
که باوری در مقام بود و درای سوک بغیر و آینه باج میبک
پادشاه خلوت آتیه نه پرسند و حضرت در کثرت نظر
بقتل پناه ظفر سمره و دو قور عسکر اسل خدیف مغرور شایسته

اطراف قلعه سه دره در حوض هم هنوز بخت و فقه را در میان
 عوام آن سبب بودیم که هم لفظ در کوآن را نام آن بود
 که سبب ششم فقه همه شوه واقع در پاهای محرابی سرخان است
 نور کتب بر در واقع در کتب بر کعبه خیز نهشته اند و کتب است که
 در از نه سلف در با تو یک با سجا بوده اما سلفه سلفه فرساک
 غیب رفته است و حجاب حجاب محله الله بن رولش کتاب
 زینت الالبس از کتب معتبره نقل چنین می نماید که همه شوه را
 ابر شوه این که در زب حقه است و خورده کی بیده از کعبه در حوض
 که در کعبه است که این ابر شوه جو ما و کعبه یکجک از حجاب است
 بر در ششم شوه فقه همه است که فیما بین فریه با سجا و فریه
 الواده من محال شوه که الله بن رولش که سبب است
 واقع و اکنون اشیا بریده و علامات از سبب حقیقه در میان
 امکان که حاله عظیم حقیقت است بر وجه و حد هوس و محض
 آن پیدا است و سبب با جردان که اکنون در آن است
 در کتاب زینت الالبس از کتب معتبره روایت شده است که با جردان

در میان

در قدیم شهر ولایت سفان بوده و حقوق و دیوانی سفان در
 سبب بقیان حد و فقه و فقه که تو مان بر بری که بر ارج این
 اوقات با فقه و شهادت و فقه در منات در سبب می بود
 و واقع باشد که فریه با جردان که در این میان در سر هوشانه
 کوکب شوه در فیه شتاب باشد ای یعنی در فیه عکس بر واقع
 در وجه است نه آن با جردان شهر در آن فیه است بلکه کتب
 این در آن با جردان باشد که بعد از در آن کتب که شوه
 شده و بعضی از آنها آمده در اینجا تو طمن حقه و کتب
 با سجا با جردان است با سجا است و با جردان قدیم در با سجا
 فیه که هر سلسله و فیه که آمار از سبب حقیقه است
 و امکان بنام با جردان این الله بن رولش که سبب است
 الله بن رولش با جردان که در اینجا با سجا فیه در حوض
 زیاد و الله بن رولش که سبب که سبب است که الله بن رولش که سبب است
 الله بن رولش که سبب است که سبب است که الله بن رولش که سبب است
 در اینجا شوه که سبب است که سبب است که الله بن رولش که سبب است

دست و میدهند و این بر شهر است باز هم پهلوان از جمله سواران
 سخته قد بلند سخاوت و بزرگواران است چنانکه از او بابت برده و مال
 که در این باب است یعنی که بعضی از صاحبان و بزرگان مفسد
 سخاوت چنین گویند که پهلوان در سخاوت و بزرگواری و در
 و اما که فرایق و آید و بعضی آن را در اعتقاد این است که در
 رتبه است و این واقع در این سواران است که بر این
 بنام و در آنکه بهترین بر چند پهلوان از دایره و بار و
 خارج است اما نظر بر این است که در این سواران است که
 طاعت را نیز همی و پس است بنا بر آن نامناسب است که در
 از این سواران در این مقام و در این سواران است که
 سواران فایز این است که پهلوان از این سواران است که
 فیروز است و آن حصی در غایت حصان است و این
 که در آن سواران با دست است و سواران را آنکه در آن
 سواران فایز در آن است و این سواران است که در آن
 اینانی یعنی که در آن سواران است که در آن

شج آک تا سوار می چهره نمود چه در آن زمین سنگ بجهت
 یا مث نمی گشت یا آنکه تبه پر سوار می خواهد نصیر که پوسته در حضور
 آن پادشاه صاحب تاج و سریر مانند منی در ضمیر بود در میان
 بصورت سنگ تراشیده و درونش را پر از لوز و زین
 بمنجهش درون قله فکند و شهر را بکشد و در رفته و نهاده که صاحب
 قران امیر تیمور کورگان بعد از آنکه از آن سواران است که
 در صد و آنکه در آن شهر که در آن خراب و ویران بود
 بود که در آن سواران و عمارت شستی بر جای خود بنه بر آید و بستی
 لشکریان و باهتنام نوینان با وجود کثرت بارند که در آن سواران
 دست هواد عرض یکماه آنچنان سوار عظیم و عمارت مجید و نوین
 از تحت سواران و در آن سواران است که در آن سواران
 کرد که در آن سواران و در آن سواران است که در آن
 که در آن سواران و در آن سواران است که در آن
 که در آن سواران و در آن سواران است که در آن

گفت آنهم را قیام نموده پستیاری سپاهیان مانند کنه
نهری روان که طول آن شش فرسخ بود و عرض یازده گانه
میتا و آمده است و در حقیقت سیر نیزه کور است که امیر تیمور گشته است
بعد از مراد حجت از شجر دوم در چهارم شهر محرم سنه ۸۰۰ هجری بر تو وصول
رصد و در کمر حستان غلبه و در آن شهر استخوانه جو حرنیه و خارج بر تو
ملک کرکین و الی آن بلاد مستقر شده و از جرایم او که در عدم استقبال
سوک بایون از او سرزد و متوجه امیر شجر از برسم شروانی که ملدزم
سوک بایون بود در گذشته شش ماهی ملک کرکین که هزار شتر
مسکن بالقاب بایون و هزار اسب بالغ و قشبه و کرایم و سوار
داد از زرین و سیمین و بزمین و قطعه زمین و یکین و آبدار بوزن هر شتر
شغال بدو قبول داشت و او را با سایر امراء کرکستان خلعت
بخشیده و حضرت انصاف دلو و آن او را سوم پاز او ایل ظهور
سرما و نزول ریف و بر دو ابر چون کف کرمیان که بسیار دکان
کوهرنشا ریبه سوک بایون بر تو افکنده و او را در کمر دید و خیال

تعبه سلقان از خطر آن شهر یار با نال عدل و حسن سر رزد
و امر فرمود که هندک خیر و چهار آن روشن ضمیر به تجدید سر و خندش
و چهار بازار و بیوتات مساجد و حمامات و باغچه و بوستانات بر کمرش
و اطراف آنرا الطاب پیوده برش نهاده کان و امر انصاف نمود
و شریان بجهت تمام آغاز کار که در کعبه و کعبه امر و الله مرسم اهتمام مرغی داشته
در مدت یکماه آن ختم معظم را بهشت بخت تمشیت و الله بنجام رسانیدند
و بعد از تمام بهرام بر لور جلال الله سلام و وزیر و در آن شهر تازنگ
بمقامت سلقان مامور گشت و هم در آن ایام رای پنهانی و خدمت
کش چنان واقف گشت که از رهو ارس جبهه و برید و جرایم که از سلقان
گذرد و تا موجب از دیا و عموری آن جبهه کرد و دوست هر لفظ در لفظ
آنهمه لوازم اهتمام مبذول داشته و در زندک زمانه خوبی شش فرسخ
طول و پاز زده ذرع عرض داشت ترتیب یافت و در آن بزمیت
الحی بس عرایس انقیایات را باین آرایش و اوصاف ظهورش را این
چنین گفتارش فرموده اند که هر بار وی آن سرور را هزار صد گززار

دادند و عرض دیوارش یا زنده ذبح و مقدار آب شش قریب پاره
 ذبح و عرض خندق می ذبح و عمق آن بت کمر دراز بر بار و
 ف نهاده یا سپایان شمشیر هر ضلعی از ضلع در بوی
 بر خیزند و در دروازه کشته و کشته بخت اندازند و بعد
 و شش در اوراق گوید که از گت سیر و ذبح است و معانی از قرار
 جستجو و محقق شده و اوضاع که امیر تیمور حجاز آن در نهر زرت
 از ارس اخراج و اصدات فرستاد یکی نه پستان است که از گت
 شمالی در ارس در میانی نهر خرابه اول آن بریده شده و در وسط
 صحای آن که غشی صحای قریب آنچه آبادی مس قراع قرار داشت
 که نشسته و دیگر جد و غی است که در مقابل نهر مذکور از کن جنوبی
 ارس از حد پان نهر اول آن بریده شده و بعد از طی مسافتی
 ملحق به نهر قریب خور سحر که منقطع گشته بود کعبه و از آنکه یک مسافت از نهر
 آن نام که از نهر غزالان بوده بکوف صحای همان که زاینده و
 و طول این نهر را ده فرسنگ و نهر پستان را شش فرسنگ میگویند
 و نام نهر جنوبی را بر لاس میخوانند و آنچه گمانسته آن یکی از ابرام
 ۱۵۸

مستان از طایفه بر لاس پیوست و اصدات نهر بر لاس
 در شش به وقوع پیوسته و نهر پستان در شش بحریه تحفه باد
 و از متبرین متبرین این سرزمین میرقدیقین چنین رسیده است که بعد
 نهر خور سحر از بالای سرحد نهر از نهرهای سیاه اخلاط معور
 و بحری گشته و میانه نهرهای نیوری و خور سحر است بعید
 موجود است و از نهر است ذیل ممد است که خور سحر در زمان امیر تیمور
 معذور نیز بصورت انطاس موجود بود است چنانکه در روضه تصفا
 مؤلف محمد ف و ندر شاه با همین عبارت مذکور است که حضرت حجاز
 در مالوال بصره نهری عظیم که منقطع شده بود و نظر کمیا اثر در ششگاه
 بآن افتاده بود و فرمان داد و تو احوال آن را بر ابرام و لشکریان
 قسمت نمودند و قریب یکماه جوی که طول آن ده فرسخ بود و مملکت
 کنده شد و از آب آن جوی بسی قری و طوایین و باغات
 و بطن معور گشت و آن نهر بر لاس موسوم شد و بسبب تعمیر نهر
 بر لاس در کتاب حنیف التبر که در قرن سیر اهل اسلام نیز کتاب
 متبر حنیف مرقوم است که امیر تیمور حجاز آن در شش سال ۸۰۴

در حواری کردن قراباغ طرح قشلاق لندانه بهار از انراغ
بیمت متغیر روم و شبه لیدرم با زیره قیصر در نظر داشت روزیکه صفرا
از اطراف واکف جهان و جمعی از نوینان نخواستان
و در نظر هم لیلیان خوش الحان از جانب لیدرم با زیره برای
استمال خاطر پادشاه و حب تائید شرف لند در تقبل ستان
لنگه یوکنورستان بودند مسلائی تخریب حرمات دلاورانه
و در آن احوال با کمال شوکت و اقبال مشغول شکار شد و
رشنای لنگدن تخریب نظر بر کس بر بندی خراب افتاد که از شهر بار
نادر یاد کار مانده بود در آنحال بر خاطر خطیر شهر بار اقلیم گیر خطور نمود که
خبر آنجا را پادشاه پادشاه مانده که شته است به سکنیم باید که بعد از کمال
لنگه نیز از اثرات خیرات ما را ملاحظه فرموده تا بد که خیر یار شویم
بنا بر آن بکفر نمرند کورفرمان دلاور در مدت یکماه صورت انجام
یافته و چندین قراء و قصبات و باغات و هر جنس سرزدهای با
آب آن حوی لند است یافت و لنگه اسل سیر نوشت لند که حقی
دولت وصال یکصد و پنجاه هزار تومان تهریزی میباید این در زمان لبادی
فرمان

خورسین در عهد سلاطین سلاجقه قبل بوده است چه بعد از آن و صین
استیلائی مغول خراب تمام در قراء و قصبات معال و مولو خنک در
کتاب زمیث الحیثیث است که در عهد مغول تخریب معال بقعه
خراب و ویرانی بسیاری و سه هزار و سیصد و بیست و یک تانیش
برای این زمان ده تومان باشد و معال سیرده و سی و سه تان
مطابق نمرده و نمرده و نمرده و نمرده و نمرده و نمرده و نمرده
که در باب خورسین و بال آن و وجه تسمیه لند و تحقیق فصلی
نوشته شود چه بعضی از وقایع نگاران روس که در جمله مولوی لند
مسلمه دارند در ان مقام است و در نظر من صورت
و داخل کار لبط میکنند و حتی عظماء و ثغراء دولت بخوانند

1165

151

و از تحایات متعقبات که کشش فراوان دارد و انکه محراب
 از همه پیشانی بوده و در آن سبقت افکند که محراب
 در تعمیر سخن مهندسی است و منظوماتش در تاتش چون
 سکه ری میاد و در سیر ناهم خرد و در دیار کناب غریبه کمال
 او را ترجیح بر خالق بر دلان داده و گفته که خالق نظر سخن را زاده
 کس نمیدانست و نیز در آن کناب بطور است که مجیر الدین از خطبه
 منشیان آید که آن را در با سیمان و لوله و زرد بام و شش آن می
 حاضره قزل در سلان عظیم احترام نسبت با وی نموده و رعایت مشول
 نظر علفت میفرمود و آن در آخر از هر طراز حضور سلطان مظهر
 کش و سلطان ویرا برای تخریب حقوق دیوانه
 و متعجب محاسبات سلطان نامور به صفای فرمود و او به صفای رفته بود
 که تات و کار دانه که او در داشت بر مزاج اکابر آن ناکوار آمد
 و خانه محاسبه بخرید و گردید و مجرب پستهای نگین قرب سلطان در صد و جو

مصطفیان

اصفهانیان برآمد این رباعی را گفته و می گفتند صفایان مد و جان
 خیزد و لعلی است مردت که در آن کان خیزد کی و نهیم کاسل صفایان
 کورند با این همه سر که از صفایان خیزد و شرف الدین شاعر معروف
 اصفهانی بنا با غزالی موعوم آید بار و در معارضه این رباعی را
 نمود و می شنید که به از جمله در آن باشد که لایق بود چون
 کشان باشد سر به چو کبی که از صفایان باشد بیل ز بیل است
 فراوان باشد و در اثر آن جمال الدین عبد الزان نیز قطعه گفته
 بری در ستاد قلعه چو بکوی ای مجرب کشان تا زان آنجا
 چه رسد و در سپاهان زبان ندادی باش تا سرت را از آن
 زبان چه رسد بکبر در کون کعبه و فلکس تا بشیران و سپاهان
 احسن صدق تعریف بهر ناهم خرد و در آن در حق مجیر الدین و تقوی
 او بر سارین از افعال و سخت چه وی آنچه طرز سخن است و فرود
 و با چه ادب و بوی آورد و صفایان را این که با چه سان جواب
 داده و در چه مقام معارضه هر زده نموده اند از هر طایفه عارفان
 که امر و مجتهد است لسانه لفظه کار بیاید مجرب و تقصیر و صفایان

باز در این رباعی
 که در این رباعی
 که در این رباعی

بعضی قال بنیاسیده روزی که چهره عازم تمام بوجبه دی از رفته
 داد باش غلو آورده آن یک کس برکشند و در خون دوزار
 زمان جواب گفته و بعد از این رجوع بنمایم که در آنجا که سپاه
 در رسته بنابر مشهور در ایام قدیم از راه دریای خزر به بخت
 و از راه خشکی از سمت فرات و قوس به چاکه سبز آمدن آن در
 شهر در تاریخ نادری بسک مجر کشید بعضی کس بدان
 قوس صفحه طالش نزدیک سواحل دریای درسته قلعه مانندی
 از خاک برای اقامت درست کرده اند لکن در پایین صحرای
 میان مادی کس سوم بچند که منتهای کوشش غربی شالی
 خزر است قال در مکان سستی به چافلو بهانی که اهل آن
 منبسی از اهل سکه بطریق معروف به ندواری سولطیک کازان
 در قلعه سکنی اختیار کرده است قال در قریه چیل من محل
 در مصلح رکن الوف که اکنون در چمن لشکران سوم است و این شهر
 مشهور است که در اوقات نزد سادات از قلعه دیگر گویند
 هنگام عبور از قریه به بدن مغرض اهل آنفرشته نه طغان نام

در مصلح

از اهل آنفریه بمقام مستتر برآمده و باینجا جواب داده است بربان
 طالعی که نه از درین شهر خط بنی طوفان بدو که درین شهر کازان
 نه بنی جبار در درین ارباب سادات و عوام و عوام زاده و بعضی از قوم آنفریه
 ادا قاضی نام سادات و کسب و قلعه چیل میر برده اند و از راه
 مشهور است در میان از راه کربلا به نام مور رحمت بصورت
 سلطان بوده در شب را با نامی آقا رفی نام که در آنجا انداخته
 حرکت و نقل بسفین شای منتهی و اهل آن جمعی از اهل آن
 نامان نقل و نقل بن این داستان بنمایند آن در باب قلعه
 چافلو قول بطور دیگر نیز میخوانند که همان قلعه در قلعه از اهل
 در هر رسته در مکان غیر شب قلعه که در کربلا نامیده از راه
 در رسته باین دیار که استیلا و منفر را به اند بستیاری اهل آن
 آن مکان قلعه یافته است چه هیئت و نوعی آن قلعه ثابت می کند
 این را که آنکس از خیر حوضه جس که ناز و دلجو بکایه شوند
 هر دو است از آنکه قلعه صحنی غریب و طریعی عجیب در آنجا
 در این لفظه و خندق در هر چهار که از روم لدر نه قلعی خاصه طریقه

و بعضی از قوم آنفریه

حصن مخمّنه قشون جدید الورع است ندانم که متن جوئی ازین
خارج سادات و بیانی روی حصار زیاده از باز کرده هیچ
و خاک آنرا از حوالی بعید نمیگمان عمل و نقل با آنجا نموده اند چنانچه
مخاک و کودال نموده ماخذ خاک در آنحوالی هنوز موجود ظاهر
است و بدین است قول اهل مال رشتون رضا قیام که حسب
پشتون اندک عیثه روستیه و گو معمره که آن ادعای
نواز می نمودند که روستیه در از کبکانات حرکت آمده
و حرکت ثانی است و در روستیه و عظیم است و گفته اند و گفته اند
اهل مال رشتون و مغانان درست که اند و این را مار در راه حرکت
افغان و رزیده و قشون روستیه را که هو کسانای طالب
برده و بر سر قه مال درین دعوی عظیم اتفاق است و است آری
غیر از روست رضا قیام دعوی عظیم روستیه در درین هنوز
مشهور و جوامع اتفاقیه جنگ بین الجمهوریتین و غایت ظهور و
روستیه غلبه بر اجتماع نموده و داخل مال درین گشته اند
سکنی در آنجا و رزیده و آلان جای خزره نعمی شهر است در حقیقت

خدا بر ما را از این نعمت بزرگتر است که این یک که در حق خود فرزند این ملک را که این کتابت خفا باشد
خدا بر ما را از این نعمت بزرگتر است که این یک که در حق خود فرزند این ملک را که این کتابت خفا باشد

جنگران دروغ می آید معلوم و مشهور است و از آنکه در آن تاریخ
ماذری نصر بن ابی حمزه است که عکرمه در زمان جلوس و کلاه
صفوی جمع در این زمان از در بند ۱۱۱ نیز از آن تصرف و در
موقوف گشته پس از آن مرحمت فرمودند ثابت است که این در
استبداد افویه روسیه بایند بار بطور پیوسته است و توفیق این
قول جمعی از معتمدین این سرزمین از جمله آنها مرحوم آقا
احمدک رحمتی عارف که اینها در سن ۱۲۰۵ و ۱۲۰۶
مبعی مدفیات شده و قریب آنها چندی از معتمدین را شفاعت دیده
و صحبت آنها یافتن افتاده هیچ نفی بودند در آنکه اینها
امیران و علمای بطور نشانه روسیه با عکرمه را از آن نیز در بند
ایمان و قریب آن زمان از قریب و در آنجا علمای کاب و هرات
جمعی با این وصفیات می فرما فرمودند و سال دیگر قول
کلیه رده صفی که در ۱۱۱۱ است از آنجا که در آنجا در آنجا
یک لا تصرف شده و از جمله صفای چند در جزیره ساری نگذاشته
اند و در پاره بسواصل در پاره فقه هر چند از قریب یافته اند

این وقت در آن روز و آن شب
در آن مکان که در آن روز و آن شب
در آن مکان که در آن روز و آن شب
در آن مکان که در آن روز و آن شب

درجہ اول

فرا گرفته و همچنین با آنکه در کالندر منی مرقوم با شادت اند
 مطابق است پس در این جهت واضح چنین میگوید که اینها مستلزم
 روسته بامندیا در اتمام قدیمه و حرکت بوقوع رسیده و این حرکت
 بنیم است که اکنون مستفاد میگردند و نیز در مقام حکایت آن
 در باب حرکت کرده روسته باین حواله هر چند خارج از موضوع
 رساله است اما باز اگر ایراد شود نامناسب نخواهد بود بلکه
 در عمد اکسند را که در بعضی از روسته از راه دریا است در روسته
 بیرون آمده تا بر دایره قدیم خراج نامش را آورده و بر دایره
 کهنه و نریشا به مکه شروع را بهیروی بردند و آنرا نامی از این
 و از آنجا به نفس کشند رشتا و آن زمانه بود که اکسند از
 هر جهت در هند خاک ایران گشته بود و آنکه شکایت برده عن
 حرکات روسته بر شندال محف و اکسند بر شفت که بر سر روسته
 و نریشا به راین کرده برای حواله بر نای غقه لب و انزال و انزال
 بان عطا و محف به جمع بر گویند که غیر خواهنای اینها باشند و این
 حکایات را بنیچ نامی که در فقه منور و حیدر عفر خود در کتاب حقه

کشته شد
 که در وصف آن
 که در زمانه
 که در زمانه
 که در زمانه

بنظم آورده است و اینک به پنج قصه است که از آن مخزن الله است
 که بنام بهر شاه رومی گفته در کتاب بیعت انیم بنید که بهر
 چهار صد تومان نقد و مکتبی رستر کارن با انواع قشیه برای
 جایزه فرستاد و اینک با بیعت و پناه و سال و این
 که مال میگرداند لطفه شیخ نظامی علیه الرحمه حکایات روسته
 بنظم آورده است این چند احیاء از آن کتاب بیعت
 بنظم آورده که سال در سال بود به نیری شش کول از زر لطف
 که روسته بر حکایت هالی که کولان بود راه را در آمد و شش
 بنامید مانند کوی از راه الی که فریادش ما ز میباید و شش
 ایماز بسته عرض استیزه می زالدن و کرک استیجی که در
 نمرک آمد و روسته و آن نا جته راه یافت بقدر لیا سوی ریاست
 از کجخانه ماتهی که حجت در از درج بر لجه دینا روخت
 ملک بهر بر انداخته یک شهر که بنیچ فتنه است باج بر روسته
 شکسته بر شک قراره بر اینه شهر کشور بهم بر نود داده و ده
 بنوریه فتنه از کشت او را ز میباید و حجت لیا سوی
 نریشا به نیز که بر لجه او را لیت غیره بقایا خواهد گفت فرمان

مراد در دست آنچه در جهان تراست و چون دستم رسید آنگاه
به ارخت من بآرز من نهی و بچشم نیایم که هیچ راه نماند
بنام از کین است و نماند زنده شرح آن مرزبان نماند از حق
از و بر زبان نماند که جوت عالم بدانی روم باغ و باغ
از شک نوم ما هر هفته تر که چند نماند با هر تر که هفته
ماند با هر جا که میرفت میرفت کج ما تا تیر رحمت همدی رخ
فرای کسی که تو یک آب فرو برد آنجا به نام خوب از آن
مرغزار از ملک با سپاه و بر آلوده کشند از آب راه و چون
بر دست نکر کسی نماند که بدوران در در که با جهان از دست
چو طایر که سر پرده را در سوی روی که با بر روی خورشید
که در لای روم ما در آورد و نکر برین مرز و قوم و هر که گوید چو
جوان با لبیاری از یک دریا فرو نماند به پیر خول رنگین تا نماند
به هم تیغ و زینت بر افروشد و ز روی بر نماند با و درگاه ای
بشر بر کس روبرو نماند و مبارز طلب که و جلد نماند با نام آری
خویش را است و با عیال و دم بر سر کوهها را نماند که خورم بر
بنام ز پهلوی در آید با ف و دروغ نیکویم رنگ مرفت و نیز
ملک

و نیز در امفیخ از بهار آن روی میگوید که کوه کوه
در آید بکشت و چو از زلف دریا بر آید نماند با پیاده
بگردار یکباره کوه نماند با لند سواری فرو نماند شکوه
یک سده بسته در پای آردا در از و قوی هم با لای
چو تیران جش در آن سده با جهان کرده بر شور
در شعله با سد جش نه عز آن سر کج نماند کوه را
کشیدی بهم و چو آوردی که نماند بر کار زار
نکردی بدو تیغ و فولاد کار ما در آید چنان از دما پاره
فرشته کش و لومی خواره که که را که دبی
کرمش چو مورما نماند سرش را بیکدست زور
ش از حیرت کار آن لهر من و سخن را نماند
پوشیده با نماند که این لومی کش چو پتیار
به

که از جنگ او خلق پاره بود؛ سبخی نه
در محب قفص دست او؛ همه با هم کمال شده
بست او؛ با آنم که او کوی زلوش؛ و کر
است از این بهر آبریز؛ نه ویرانه
جاست وحشی ناز؛ بعورت جو محرم نه
نژاد؛ نذرند کس از حدیث؛ در دست مکه
چون بگوش؛ زار؛ از سخت؛ همه سرخ
رویند و هر روز چشم؛ ز شیران نمهند
هنکام خشم؛ الفقه؛ بکنند به از غلبه
محکم؛ رو به راغ رسیده و نوبت به
برست کرد و دم خفته بفرمود کارند و

به شهابخوران چنان ناله را؛ فرمان شکر
روسی شتاب؛ دست بند بر آفتاب
همان لعینان سندیه را؛ مال زر و سیم
پسندیده؛ بر آفتاب فوشت به را چون سار
پوشید بنهای کوه و کفار؛ بسی کج دلوش
ز تاراج روس؛ در کره بر آفتاب روشن چون
عروس؛ شبی چند حی خولع؛ با او بکام؛ با چو
نوبت کامرانی تمام؛ دوال ملک را بدو
دلورست؛ دوال؛ بر آن عقد بست جو
پیرایه کوهی دلوش؛ قرار زنا شوهری
دلوش؛ بهر دغ فرستادشان به کزنده مکه

که تا بگذرد آن با رطله مار نه عارت بان رخه کاه با بی رطله
 مال بفرزد نخه با برای نوت صدق مطلب برین چند است
 اکثاف کوی **خاتمه** رطله در قرینه بویه سر فرم حال سنان
 حباب روضه منوره تریه در بیلوی یکدیگر واقع است
 که یکا از آنها مورف و معین است که آن مرتبه منور است
 حال آتین سنان و شمع زار به کله با یکدیگر است چنانکه در طلب
 حاتم و قلم در فرود ما قیاس زار به شرح احوالی کتب
 و آن یکا بقیه است مشهور بقیه صفیه شاه و فرقه
 یکقطعه سنگ سینه سنگ سنان نهاده شده و یکبار به سنگ مرمر
 نیز در سنان است بلنزه عربی بده روضه ای که از قطعه صدف است
 بقیه صفیه بن حاتم شافل نه عاشر رطله که از صدف
 و سنان در آن حک شده و معلوم است که صدف صفیه نیز در آن
 بقیه پیش مدفون است و در آن تاریخ که مال که نه از رطله
 و سنان که در آن بحر غرقه آه نوال است مرت جهاد و عاقل و حاکم و
 و سنان و نفق با قه است در زکات تواریخ معلوم است
 که صفیه

که از صفیه در با سنی سپید از الفاست که جنین بخت بر سطلین
 و در دلدکا و باره ملک سپیدان و طبرستان مثل لفظ میرزا در ادراک
 سنان در کان این سنان ابران و کله قصیر در ملک روم و خاقان در ملک
 چین و تیان در تیان درش از کله کان منول و کله سنان در تیان
 کتب بر روضه و زلف است که در سطلین سنان بخت بخت
 در سطلین و صفیه که سطلین اند و یکی در کله سنان و طبرستان و یکی
 معین بخت و کله که بعضی از آنها در جنگ رطله منقول و برخی اصل
 طبعی از درفش یغما منقول و یکا از رطله است آن صفیه خورشید رطله
 استادن بنات و عورات در بقیه است عرب زهر خورده و خوراک
 ساخته است الفقه قصیر طول بخت سنان غایت نکل و نهایت صنف
 در کتب بر دلدکا و آما من اکثر در جایی صراحت که در کتب و زلفه
 در کتاب حب التبر و افعی ملک بخت که در آنها یکا سپیده است در کتب
 بن قبا و بن فرزد است و قبا و ملک طبرستان را به کله کوس منقول و کله
 سید است و کله سنان است و در ملک سنان است قبا و ملک طبرستان
 از شیردان جالس بر رطله یکا یکا در کتب سنان در درادش کوس

مخالفت اتفاق است در کتب ابرو و شیل کشت و بعد از او بشردان
 ملک طبرستان را برادر از اخوه است بود که ملذمت عم خویش ضایع
 نموده بود عنایت فرمود کتاب معیت فیه از جواد است بود
 مذکور صورت چنین باشد که از اولاد است بود در آن ملک کار
 کردند و کینه و دینه است در آن ایالت است بود تا اینکه
 از اولاد او به جبل این چنانکه مشهور است بود به فضل که در غم
 بعضی از متوفین کیدان نیز از او حق ملک طبرستان نموده
 بنا برین پیدا کرد که در طالع نیز که جزو جبل است در حبش است
 مذکور است می بوده با ذائق از قرار مضامین صدق این است
 کتاب سبزه سلاطین مستقره عقب به صفیه از سلسله کاو باره
 بوده اند و ایام است این سلسله مشرفه جبل کمال است بود
 یافته است و کله است کاو باره بجای این خبر از عم و شردان
 عادل می بودند باین ترتیب جبل مشهور است بود به این چنانکه
 باین خبر از این کسی این جایاب این خبر از است و در
 وضاحت که جایاب بر طالع خبر از است و جواد پدر او شردان که حکمران

او و نیز نصیر سج در آن کتاب حج فرموده اند باینکه پای کشت
 وصل کاو باره و اکثر صفیه ان در ملک کیدان می بوده است
 پس از این حالات با نظام برخی آیات و علامات که در ذیل
 مذکور است معین و محقق است که بقعه و فی الذکر علامت که در یک
 اولاد است بود به سلسله و یا یکی از صفیه ان سلسله کاو باره مشهور است
 چنانکه در سلسله و اخواه جماعت فریه بوده سر سوار و در رنگ زرد نیز
 معلوم و ظاهر است و علامات دیگر از این قرار است **اول** متولد
 باین اسم معین است آقاجی که آن قطعه جای با صفائی از فریه
 واقع در کنار دریای خزر است همانی که اهلان با نور مغرور جان
 عباس ملک خانه و سایر انبیه در محققان ترتیب داده است
ثانی همیشه پیداکشن پولهای نفی که کوفت است بود و قیام و شب
 در محل آن دریا که در زمان طلوع و شمس و در آن تراکم و فوج
 دریا کنار اخراج می کرد و در روی اکثر آن وجه صورت که در آن
 و از این پولها در نزد امانی شاه آقاجی و سفین عالی یک مرحوم
 اهلان است و از حب مضبان است علیه روبرو غارال بوان

و مستحق خبری از آن نیست

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

۱۰۹
ق

کتابخانه
موزه و مرکز اسناد
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

دکتر قزوینی

اِنْ قُلْتُ غُثَّ قُلُوبِي لَا يُصَدِّقُنِي
اَلَا كَرِيمٌ عَابَتْ عَلَى سِرِّ قَلْبِي تَصَدِّقُنِي
اِذَا نَتَّ فِيهِ اَوْ قُلْتُ بَاعَتْ
بِحَبْرَةٍ تَوَدَّ اَوْ قُلْتُ كَرِيمٌ عَابَتْ عَلَى
قَالَ الطَّرَفُ ذَا الذِّبْ فَهَذِهِ
كُرْبُ جِسْمِ اَبْنِ دُرُوحٍ تَحْتِ مَرْحُومٍ مَحْمُودٍ
بَيْنَ الصَّدَقِ وَالْكَذِبِ
نَيْنِ رَهْتِ وَرُوحِ

۱۳۱۸
۲۹۲

۱۲۴۲

کتابخانه
موزه و مرکز اسناد
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

七

A. Mich.

۱۰۰

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the letter or a separate note, written on aged paper.

29/18